ÜLDKOHTU OTSUS (teine koda)

25. oktoober 2011 *

Kohtuasjas T-190/08,

Chelyabinsk electrometallurgical integrated plant OAO (CHEMK), asukoht Chelyabinsk (Venemaa),

Kuzneckie ferrosplavy OAO (KF), asukoht Novokuznetsk (Venemaa),

esindaja: advokaat P. Vander Schueren,

hagejad,

versus

Euroopa Liidu Nõukogu, esindajad: J.-P. Hix, hiljem J.-P. Hix ja B. Driessen, keda abistasid advokaadid G. Berrisch ja G. Wolf, hiljem G. Berrisch,

kostja,

* Kohtumenetluse keel: inglise.

keda toetab

Euroopa Komisjon, esindajad: H. van Vliet ja K. Talabér-Ritz, hiljem H. van Vliet ja M. França,

menetlusse astuja,

mille ese on nõue tühistada osaliselt nõukogu 25. veebruari 2008. aasta määrus (EÜ) nr 172/2008, millega kehtestatakse Hiina Rahvavabariigist, Egiptusest, Kasahstanist, endisest Jugoslaavia Makedoonia Vabariigist ja Venemaalt pärit ferrosiliitsiumi impordi suhtes lõplik dumpinguvastane tollimaks ning nõutakse lõplikult sisse nimetatud impordi suhtes kehtestatud ajutine tollimaks (ELT L 55, lk 6), hagejaid puudutavas osas,

ÜLDKOHUS (teine koda),

koosseisus: esimees I. Pelikánová, kohtunikud K. Jürimäe (ettekandja) ja S. Soldevila Fragoso,

kohtusekretär: ametnik N. Rosner,

arvestades kirjalikus menetluses ja 18. mai 2010. aasta kohtuistungil esitatut,

on teinud järgmise

otsuse

Vaidluse taust

1 Hagejad Chelyabinsk electrometallurgical integrated plant OAO (CHEMK) ja Kuzneckie ferrosplavy OAO (KF) on kaks Venemaal asuvat äriühingut, kes tegelevad ferrosiliitsiumi tootmisega. Vaidlusaluste asjaolude asetleidmise ajal teostati nende kahe äriühingu müüki ühenduses sidusettevõtjate vahendusel.

2 Pärast Euroalliages'i (comité de liaison des industries de ferro-alliages) 16. oktoobri 2006. aasta kaebuse saamist algatas Euroopa Ühenduste Komisjon vastavalt nõukogu 22. detsembri 1995. aasta määrusele (EÜ) nr 384/96 kaitse kohta dumpinguhinnaga impordi eest riikidest, mis ei ole Euroopa Ühenduse liikmed (EÜT 1996, L 56, lk 1; ELT eriväljaanne 11/10, lk 45), mida on muudetud (edaspidi „algmäärus") (asendatud nõukogu 30. novembri 2009. aasta määrusega (EÜ) nr 1225/2009 kaitse kohta dumpinguhinnaga impordi eest riikidest, mis ei ole Euroopa Ühenduse liikmed (ELT L 343, lk 51, parandus ELT 2010, L 7, lk 22)), ja täpsemalt algmääruse artiklile 5 (nüüd määruse nr 1225/2009 artikkel 5) dumpinguvastase menetluse, mis käsitles endisest Jugoslaavia Makedoonia Vabariigist, Hiinast, Egiptusest, Kasahstanist, ja Venemaalt pärit ferrosiliitsiumi importi. Otsus menetluse algatamise kohta avaldati Euroopa Liidu Teatajas 30. novembril 2006 (ELT C 291, lk 34). Dumpingut ja kahju

käsitlev uurimine hõlmas ajavahemikku 1. oktoobrist 2005 kuni 30. septembrini 2006 (edaspidi „uurimisperiood"). Kahju hindamise seisukohalt asjakohaste suundumuste uurimine hõlmas ajavahemikku 1. jaanuarist 2003 kuni uurimisperioodi lõpuni (edaspidi „vaatlusalune periood").

3 Selle menetluse käigus esitasid hagejad ja nende sidusettevõtjad 15. jaanuaril 2007 oma vastused komisjoni dumpinguvastasele küsimustikule. Samal kuupäeval esitasid nad ka märkusi kahju, väidetava kahju ja vaidlusaluse impordi vahelise põhjusliku seose kohta ning dumpinguvastase menetluse algatamise õiguspärasuse kohta (edaspidi „märkused kahju kohta").

4 2.–7. maini 2007 käis komisjon hagejate ja nende sidusettevõtjate valdustes, et kontrollida andmeid, mille nad esitasid.

5 5. juunil 2007 toimus komisjoni ruumides ärakuulamine, mille käigus esitasid hagejad oma seisukoha kahju, selle kahju ja dumpinguhinnaga impordi vahelise põhjusliku seose ning dumpinguvastase menetluse algatamise õiguspärasuse kohta. Põhjusliku seose osas rõhutasid hagejad ärakuulamisel terasenõudluse ja tootmiskulude, eelkõige energiahinna rolli ning teatavate ühenduse tootjate vabatahtlikku otsust minna üle muude toodete tootmisele ning teatavatel juhtudel ferrosiliitsiumi tootmine lõpetada.

6 29. augustil 2007 avaldas komisjon 28. augusti 2007. aasta määruse (EÜ) nr 994/2007, millega kehtestatakse ajutine dumpinguvastane tollimaks Hiina Rahvavabariigist, Egiptusest, Kasahstanist, endisest Jugoslaavia Makedoonia Vabariigist ja Venemaalt pärineva ferrosiliitsiumi impordi suhtes (ELT L 223, lk 1, edaspidi „ajutine määrus").

Eeskätt kehtestati ajutise määrusega dumpinguvastane tollimaks, mille määraks hagejate toodete suhtes kinnitati 22,8 %.

7 Komisjon edastas hagejatele 30. augusti 2007. aasta kirjas olulised faktid ja kaalutlused, mille alusel ajutised meetmed kehtestati (edaspidi „ajutise avalikustamise dokument"). 10. septembri 2007. aasta kirjas saatis komisjon hagejatele ajutise avalikustamise dokumendi täienduse, mis puudutas konkreetsemalt dumpinguvastase menetluse algatamise õiguspärasuse küsimust (edaspidi „ täiendav ajutise avalikustamise dokument").

8 1. oktoobril 2007 esitasid hagejad oma märkused ajutise avalikustamise dokumendi ja täiendava ajutise avalikustamise dokumendi kohta. Nad kordasid seal argumente, mis puudutavad kahju tuvastamist, põhjusliku seose olemasolu selle kahju ja dumpinguhinnaga impordi vahel ning dumpinguvastase menetluse algatamise õiguspärasust. Lisaks kinnitasid nad esiteks, et eksporthind arvutati valesti, kuna sidusimportija kasumimarginaali, mida selle arvutuse raames kasutati, on üle hinnatud, ning teiseks, et neid on „diskrimineeritud", kuna ajutise avalikustamise dokument esitati enneaegselt Silmak Ltd'le, kes on endises Jugoslaavia Makedoonia Vabariigis asuv ferrosiliitsiumi tootja.

9 18. detsembril 2007 saatis komisjon hagejatele kirja, mis sisaldas olulisi fakte ja kaalutlusi, mille põhjal ta kavatses soovitada kehtestada lõplikud dumpinguvastased meetmed (edaspidi „lõpliku avalikustamise dokument). Lõpliku avalikustamise dokument sisaldas lisa, mis puudutas spetsiaalselt CHEMK-d (edaspidi „spetsiaalne CHEMK-d puudutav lõpliku avalikustamise dokument"). Lõpliku avalikustamise dokumendis jäi komisjon seoses kahju ja põhjusliku seosega oma järelduste juurde. Ekspordihinna

arvutamise osas selgitas komisjon, et ta korrigeeris selle hinna arvutamisel kasutatud kasumimarginaali, tuginedes mitte enam hagejate sidusimportija saadud kasumimarginaalile, vaid sõltumatu importija eeldatavale kasumimarginaalile. Seevastu ei käsitlenud komisjon lõpliku avalikustamise dokumendis uuesti dumpinguvastase menetluse algatamise õiguspärasuse küsimust ega hagejate viidatud probleemi, mis puudutab ajutise avalikustamise dokumendi enneaegset avalikustamist Silmakile.

10 Hagejad esitasid komisjonile oma märkused lõpliku avalikustamise dokumendi kohta 7. jaanuaril 2008 saadetud kirjas. Nagu märkustes ajutise avalikustamise dokumendi kohta esitasid hagejad selles olulisi mõttekäike kahju tuvastamise ning väidetava kahju ja dumpinguhinnaga impordi vahelise põhjusliku seose küsimustes. Lisaks vaidlustasid nad selles ekspordihinna arvutamisel arvessevõetava uue kasumimarginaali arvutamise meetodi.

11 8. veebruaril 2008 esitasid hagejad komisjonile vastavalt algmääruse artikli 14 lõikele 4 (nüüd määruse nr 1225/2009 artikli 14 lõige 4) dumpinguvastaste meetmete kohaldamise peatamise taotluse.

12 Euroopa Liidu Nõukogu võttis 25. veebruaril 2008 vastu määruse (EÜ) nr 172/2008, millega kehtestatakse Hiina Rahvavabariigist, Egiptusest, Kasahstanist, endisest Jugoslaavia Makedoonia Vabariigist ja Venemaalt pärit ferrosiliitsiumi impordi suhtes lõplik dumpinguvastane tollimaks ning nõutakse lõplikult sisse nimetatud impordi suhtes kehtestatud ajutine tollimaks (ELT L 55, lk 6, edaspidi „vaidlustatud määrus"). Vaidlustatud määruse artikli 1 kohaselt kehtestati hagejate toodetud toodetele vaba netohinna suhtes ühenduse piiril enne tollimaksu tasumist lõplik dumpinguvastane tollimaks määraga 22,7 %.

13 Komisjon jättis 28. veebruari 2008. aasta kirjas hagejate esitatud meetmete kohaldamise peatamise taotluse rahuldamata.

Menetlus ja poolte nõuded

14 Hagejad esitasid hagiavalduse, mis saabus Üldkohtu kantseleisse 14. mail 2008. Hagiavaldus käsitles peale vaidlustatud määruse tühistamist teise võimalusena ka komisjoni 28. veebruari 2008. aasta otsuse tühistamist, millega jäeti rahuldamata dumpinguvastaste meetmete kohaldamise peatamise taotlus, mille hagejad esitasid komisjonile 8. veebruari 2008. aasta kirjas. Hagiavaldus saadeti nõukogule ja komisjonile.

15 Dokumendiga, mis saabus Üldkohtu kantseleisse 30. mail 2008, esitasid hagejad menetlust korraldavate meetmete ja uurimismeetmete taotluse.

16 Dokumendiga, mis saabus Üldkohtu kantseleisse 19. septembril 2008, esitas komisjon vastuvõetamatuse vastuväite seoses 28. veebruari 2008. aasta otsuse tühistamise nõudega. Samal päeval Üldkohtu kantseleisse saabunud eraldi dokumendiga esitas komisjon avalduse käesolevas asjas menetlusse astumiseks nõukogu nõuete toetuseks juhuks, kui hagi tunnistatakse vastuvõetamatuks osas, milles see esitati nimetatud otsuse peale.

17 Dokumendiga, mis saabus Üldkohtu kantseleisse 12. jaanuaril 2009, esitasid hagejad oma märkused selle vastuvõetamatuse vastuväite kohta.

18 Üldkohus (teine koda) jättis 12. mai 2009. aasta määruses kohtuasjas T-190/08: CHEMK ja KF *vs.* nõukogu ja komisjon (kohtulahendite kogumikus ei avaldata) hagi vastuvõetamatuse tõttu läbi vaatamata osas, milles see oli esitatud komisjoni 28. veebruari 2008. aasta otsuse peale. Sama määrusega andis Üldkohus komisjonile loa nõukogu nõuete toetuseks menetlusse astuda.

19 26. juuni 2006. aasta kirjas teatas komisjon Üldkohtule, et ta loobub menetlusse astuja seisukohtade esitamisest, kuid osaleb kohtuistungil.

20 Hagejad paluvad Üldkohtul:

– tühistada vaidlustatud määrus neid puudutavas osas;

– mõista kohtukulud välja nõukogult.

21 Nõukogu, keda toetab komisjon, palub Üldkohtul:

– jätta hagi rahuldamata;

– mõista kohtukulud välja hagejatelt.

Õiguslik käsitlus

22 Hagi põhjenduseks esitavad hagejad viis väidet. Esimeses väites vaidlustavad hagejad ekspordihinna kindlaksmääramise. Teine väide puudutab Silmaki hinnakohustuse võtmise ettepanekut. Kolmandas väites vaidlustavad hagejad kahju tuvastamise. Neljandas väites seavad hagejad kahtluse alla dumpinguhinnaga impordi ja kahju vahelise põhjusliku seose tuvastamise. Viimaseks, viiendas väites heidavad hagejad komisjonile ette seda, et viimane ei rahuldanud kaebust puudutava täiendava mittekonfidentsiaalse teabe nõudeid.

1. *Esimene väide, mis puudutab ekspordihinna arvutamisel teoreetilise kasumimarginaali kasutamist*

Esimese väite esimene osa, et algmääruse artikli 2 lõike 9 tõlgendamisel on rikutud õigusnormi

Poolte argumendid

23 Hagejad väidavad, et nõukogu rikkus algmääruse artikli 2 lõike 9 (nüüd määruse nr 1225/2009 artikli 2 lõige 9) tõlgendamisel õigusnormi, kuna ta leidis, et selle artikli kohaselt oli ta kohustatud kasutama sõltumatute importijate teoreetilist

kasumimarginaali, mitte sidusimportijate tegelikku kasumimarginaali. Hagejad on arvamusel, et kuigi algmääruse artikli 2 lõige 9 ei näe ette konkreetset meetodit põhjendatud kasumimarginaali kindlaksmääramiseks, ei keela see säte nõukogul kasutada sidusimportijate tegelikku kasumimarginaali, nagu annab tunnistust selle institutsiooni varasem praktika. Iga juhul ei kohusta algmääruse artikli 2 lõige 9 ega väidetav varasem praktika õiguslikult nõukogu kasutama sõltumatute importijate kasumimarginaali.

24 Nõukogu, keda toetab komisjon, vaidleb hagejate argumentidele vastu.

Üldkohtu hinnang

25 Sissejuhatuseks tuleb meenutada, et algmääruse artikli 2 lõige 8 (nüüd määruse nr 1225/2009 artikli 2 lõige 8) näeb ette, et ekspordihind on ekspordiriigist ühenduse ekspordiks müüdud toote eest tegelikult makstud või makstav hind. Vastavalt algmääruse artikli 2 lõike 9 esimesele lõigule (nüüd määruse nr 1225/2009 artikli 2 lõike 9 esimene lõik), kui ekspordihind puudub või kui ekspordihind ei tundu eksportija ja importija või kolmanda isiku vahelise koostöö- või kompensatsioonilepingu põhjal usaldusväärne, siis võib ekspordihinna arvutamisel tugineda hinnale, millega importtooteid esimest korda sõltumatule ostjale edasi müüakse, või mis tahes põhjendatud alusele juhul, kui tooteid ei müüda sõltumatule ostjale või kui need ei ole müügi ajal samasuguses korras nagu importimise ajal.

26 Algmääruse artikli 2 lõikest 9 nähtub, et komisjon ja nõukogu võivad kahel juhul asuda seisukohale, et ekspordihind ei ole usaldusväärne, st juhul kui eksportija ja importija või kolmanda isiku vahel on koostööleping või kui eksportija ja importija või kolmanda isiku vahel on kompensatsioonileping. Muudel juhtudel peavad institutsioonid juhul, kui ekspordihind on olemas, dumpingu kindlakstegemisel sellele tuginema (Üldkohtu 21. novembri 2002. aasta otsus kohtuasjas T-88/98: Kundan ja Tata *vs*. nõukogu, EKL 2002, lk II-4897, punkt 49).

27 Veel tuleb märkida, et vastavalt algmääruse artikli 2 lõike 9 teisele lõigule (nüüd määruse nr 1225/2009 artikli 2 lõike 9 teine lõik), kui ekspordihind arvutatakse hinna alusel, millega importtooteid esimest korda sõltumatule ostjale edasi müüakse, või mis tahes põhjendatud alusel, siis viiakse läbi kohandamine, et võtta arvesse kõiki importimise ja müügi vahelisel ajal tekkinud kulusid ja kasumimarginaali, et määrata kindlaks usaldusväärne ekspordihind ühenduse piiril. Algmääruse artikli 2 lõike 9 kolmas lõik (nüüd määruse nr 1225/2009 artikli 2 lõike 9 kolmas lõik) näeb ette, et kohandatavate kulude hulka kuuluvad müügi-, üld- ja halduskulude ning kasumi põhjendatud marginaal.

28 Kuigi algmääruse artikli 2 lõige 9 näeb ette, et kasumimarginaali kohandatakse, ei näe see säte ette – nagu märgivad hagejad – selle marginaali arvutamise või kindlaksmääramise meetodit. Selles vaid viidatakse kohandatava kasumimarginaali põhjendatusele.

29 Vastavalt kohtupraktikale võib sellise põhjendatud kasumimarginaali tootja ja ühendusse importija koostöölepingu korral arvutada mitte seotud importijalt pärit andmete alusel, mida see koostöö võib mõjutada, vaid sõltumatult importijalt pärit andmete alusel (vt nõukogu 23. juuli 1984. aasta määruse (EMÜ) nr 2176/84 kaitse kohta dumpinguhinnaga või subsideeritud impordi eest riikidest, mis ei ole Euroopa

Majandusühenduse liikmed (EÜT L 201, lk 1), artikli 2 lõike 8 punkti b kohta, mis on sisuliselt identne algmääruse artikli 2 lõikega 9, Euroopa Kohtu 5. oktoobri 1988. aasta otsus liidetud kohtuasjades 273/85 ja 107/86: Silver Seiko jt *vs.* nõukogu, EKL 1988, lk 5927, punkt 25, ning liidetud kohtuasjades 277/85 ja 300/85: Canon jt *vs.* nõukogu, EKL 1988, lk 5731, punkt 32).

30 Järelikult tuleb eeltoodut arvestades algmääruse artikli 2 lõiget 9 tõlgendada nii, et see jätab institutsioonidele valiku sidusimportija tegeliku kasumimarginaali või sõltumatute importijate teoreetilise kasumimarginaali kasutamise vahel, kusjuures ainsaks tingimuseks on see, et nimetatud marginaal on põhjendatud.

31 Hagejate väidet, mille kohaselt rikkus nõukogu algmääruse artikli 2 lõike 9 tõlgendamisel õigusnormi, tuleb uurida nendest põhimõtetest lähtuvalt.

32 Kõigepealt olgu märgitud, et poolte vahel ei ole vaidlust selles, et hagejate toodetud ferrosiliitsiumi müüdi uurimisperioodil sidusettevõtjate vahendusel. Järelikult ei olnud institutsioonidel algmääruse artikli 2 lõikes 8 silmas peetud kohustust võtta aluseks tegelik ekspordihind, st ekspordiriigist ühendusse ekspordiks müüdud toote eest tegelikult makstud hind. Vastupidi, käesoleval juhtumil oli lubatud kohaldada algmääruse artikli 2 lõiget 9, st ekspordihinna arvutamine, mis tähendab ka seda, et institutsioonid võisid vabalt valida mis tahes meetodi, mis võimaldas põhjendatud kasumimarginaali kindlaks teha.

33 Edasi tuleb märkida, et hagejad ei vaidlusta seda järeldust. Vastupidi, nad kinnitavad, et institutsioonidel oli võimalik valida sõltumatu importija teoreetilise kasumimarginaali või sidusimportija tegeliku marginaali vahel. Sellegipoolest on nad arvamusel, nagu nad täpsustasid vastuses küsimusele, mille Üldkohus esitas menetlust korraldava meetme abil, et nii lõpliku avalikustamise dokumendi punktis 41 kui ka vaidlustatud määruse põhjenduses 41 institutsioonide kasutatud sõnastusest nähtub, et institutsioonid leidsid, et nad olid algmääruse artikli 2 lõike 9 alusel kohustatud ekspordihinna arvutamisel kasutama sõltumatu importija teoreetilist kasumimarginaali.

34 Üldkohus leiab, et lõpliku avalikustamise dokumendi punkti 41 ja vaidlustatud määruse põhjenduse 41 sõnastus ei toeta hagejate väidet. Nimelt kinnitavad institutsioonid seal, et vastavalt väljakujunenud praktikale peab kasutatav kasum rajanema sõltumatute importijate saadud kasumil. Selline kinnitus ei viita kuidagi kohustusele kasutada sõltumatu importija teoreetilist kasumimarginaali. Selle puhul on tegemist pelga viitega institutsioonide tavale, mille kohaselt kasutatakse üldjuhul seda marginaali ekspordihinna arvutamisel, kui eksportija ja importija vahel on koostööleping.

35 Sellist lõpliku avalikustamise dokumendi punkti 41 ja vaidlustatud määruse põhjenduse 41 tõlgendamist, mille kohaselt soovisid institutsioonid üksnes viidata pelgale tavale, mida olenevalt asjaoludest järgitakse või mitte, kinnitab institutsioonide varasem praktika, nagu hagejad ise seda oma menetlusdokumentides on kirjeldanud. Niisiis viitavad viimati nimetatud selles nõukogu 5. veebruari 1987. aasta määrusele (EMÜ) nr 374/87, millega nõutakse lõplikult sisse ajutise dumpinguvastase tollimaksuga tagatud summad ning kehtestatakse lõplik dumpinguvastane tollimaks Jaapanist pärit laagrite impordi suhtes (EÜT L 35, lk 32), milles nõukogu kasutas ekspordihinna arvutamisel sidusimportijate tegelikku kasumimarginaali.

36 Eeltoodut arvestades tuleb järeldada, et käesolevas asjas ei ole sõltumatute importijate teoreetilise kasumimarginaali kasutamine tingitud sellest, et institutsioonid arvasid end selleks kohustatud olevat, vaid sellest, et institutsioonid otsustasid kasutada sõltumatute importijate kasumimarginaali, kuna sidusimportija kasumimarginaali moonutab sidusettevõtjatevaheline siirdehind.

37 Sellest järeldub, et vastupidi hagejate väidetule ei tehtud selles osas mingit hindamisviga.

38 Täiendavalt tuleb meenutada, et vastavalt väljakujunenud kohtupraktikale on institutsioonidel kaubanduse kaitsemeetmete valdkonnas laiaulatuslik kaalutlusõigus, mistõttu tuleb liidu kohtul teostada vaid piiratud kohtulik kontroll (Üldkohtu 29. jaanuari 1998. aasta otsus kohtuasjas T-97/95: Sinochem *vs.* nõukogu, EKL 1998, lk II-85, punkt 51, ja 17. juuli 1998. aasta otsus kohtuasjas T-118/96: Thai Bicycle *vs.* nõukogu, EKL 1998, lk II-2991, punktid 32 ja 33). Põhjendatud kasumimarginaali kindlaksmääramine ei kujuta endast selle kohtupraktika kohaldamisel erandit, kuna see hõlmab tingimata keeruliste majanduslike hinnangute andmist (vt analoogia alusel Üldkohtu 30. märtsi 2000. aasta otsus kohtuasjas T-51/96: Miwon *vs.* nõukogu, EKL 2000, lk II-1841, punkt 42, ning eespool punktis 26 viidatud kohtuotsus Kundan ja Tata *vs.* nõukogu, punkt 50).

39 Ent esimese väite käesolevas osas piirduvad hagejad väitega, et nõukogu on algmääruse artikli 2 lõike 9 tõlgendamisel rikkunud õigusnormi, kuna leidis vääralt, et ta oli kohustatud kasutama sõltumatute importijate teoreetilist kasumimarginaali, kuigi see säte ei keela sidusimportijate tegeliku kasumimarginaali kasutamist, ent ei tõenda mingil hetkel, et institutsioonid on teinud ilmse hindamisvea, kui nad otsustasid tegelikult kasutada niisugust teoreetilist kasumimarginaali sidusimportija tegeliku kasumimarginaali asemel.

40 Eeltoodust järeldub, et esimese väite esimene osa tuleb põhjendamatuse tõttu tagasi lükata.

Esimese väite teine osa, et rikutud on põhjendamiskohustust

Poolte argumendid

41 Hagejad väidavad, et nõukogu rikkus põhjendamiskohustust, nagu on ette nähtud EÜ artiklis 253, kuna ta otsustas nõuetekohaseid põhjendusi esitamata nende sidusimportija tegelikku kasumimarginaali mitte kasutada ning arvutada ekspordihind sõltumatu importija saadud teoreetilise kasumimarginaali alusel.

42 Nimelt ei esitanud nõukogu hagejatele esiteks põhjusi, millest tulenevalt ta leidis, et nende sidusimportija tegelikult saadud kasum oli vähem põhjendatud kui sõltumatute importijate kasumimarginaalide alusel kindlaks määratud teoreetiline kasumimarginaal. Teiseks ei kujuta nõukogu pelk viide varasemale praktikale, mis seisneb teoreetilise kasumimarginaali kasutamises, mis tehakse kindlaks sõltumatute importijate kasumimarginaali alusel, endast piisavat põhjendust EÜ artiklist 253 lähtuvalt.

43 Nõukogu, keda toetab komisjon, vaidleb hagejate argumentidele vastu.

Üldkohtu hinnang

44 Kohtupraktikast nähtub, et EÜ artiklis 253 nõutavatest põhjendustest peab selgelt ja üheselt mõistetavalt nähtuma vaidlustatud akti vastu võtnud liidu ametiasutuse arutluskäik, mis võimaldab huvitatud isikutel võetud meetme põhjuseid mõista, et oma õigusi kaitsta, ning liidu kohtul kontrolli teostada (Euroopa Kohtu 30. septembri 2003. aasta otsus kohtuasjas C-76/01 P: Eurocoton jt *vs.* nõukogu, EKL 2003, lk I-10091, punkt 88, ning Üldkohtu 12. oktoobri 1999. aasta otsus kohtuasjas T-48/96: Acme *vs.* nõukogu, EKL 1999, lk II-3089, punkt 141).

45 Sellega seoses tuleb täpsustada, et nõukogu ei ole määruse põhistuses kohustatud vastama kõigile faktilistele ja õiguslikele küsimustele, mille huvitatud isikud on haldusmenetluses esitanud (Üldkohtu 20. oktoobri 1999. aasta otsus kohtuasjas T-171/97: Swedish Match Philippines *vs.* nõukogu, EKL 1999, lk II-3241, punkt 82). Pealegi ei ole nõutud, et põhjendused täpsustaksid kõiki erinevaid asjakohaseid faktilisi või õiguslikke asjaolusid, sest põhjendamisnõudeid tuleb hinnata eelkõige akti kontekstist ja kõigist antud valdkonda reguleerivatest õigusnormidest lähtudes (Üldkohtu 28. septembri 1995. aasta otsus kohtuasjas T-164/94: Ferchimex *vs.* komisjon, EKL 1995, lk II-2681, lk 118). Piisab, kui nõukogu esitab need faktilised ja õiguslikud asjaolud, mis on vaidlustatud määruse seisukohalt olulise tähtsusega (vt selle kohta Üldkohtu 18. septembri 1996. aasta otsus kohtuasjas T-387/94: Asia Motor France jt *vs.* komisjon, EKL 1996, lk II-961, punktid 103 ja 104).

46 Käesolevas asjas selgitas nõukogu vaidlustatud määruse põhjenduses 41 ja lõpliku avalikustamise dokumendi punktis 41 esiteks, et algstaadiumis ekspordihinna arvutamiseks kasutatud kasum oli asjaomase sidusimportija kasum, teiseks, et vastavalt liidu institutsioonide väljakujunenud praktikale peab kasutatav kasum rajanema sõltumatute importijate saadud kasumil, ning kolmandaks, et algstaadiumis kasutatud

kasumimarginaali tuli seega korrigeerida, mis väljendus kasutatud kasumi mõningases tõusus, samas kui hagejad kinnitasid, et kasumitaset on ülehinnatud.

47 Vastupidi sellele, mida väidavad hagejad, nähtub vaidlustatud määruse põhjendusest 41 ja lõpliku avalikustamise dokumendi punktist 41 selgelt ja üheselt mõistetavalt, et lõplike dumpinguvastaste meetmete võtmise staadiumis tehtud institutsioonide otsus mitte kasutada hagejate sidusimportija tegelikku kasumimarginaali ja arvutada ekspordihind teoreetilise kasumimarginaali alusel, mida oleks saanud sõltumatu importija, on hagejate ja nende importija vahelise seose otsene tagajärg. Selliselt toimides andsid institutsioonid hagejatele teada, et nad leidsid, et põhjendatum oli kasutada sõltumatute importijate teoreetilist kasumimarginaali, kui sidusimportija kasumimarginaali.

48 Lisaks tuleb märkida, et oma märkustes lõpliku avalikustamise dokumendi kohta vaidlustasid hagejad institutsioonide otsuse kasutada teoreetilist kasumimarginaali, näidates sel viisil, et nad olid institutsioonide arutluskäigust täiel määral aru saanud ja neil oli võimalik oma õigusi kaitsta. Täpsemalt esitasid nad esiteks põhjused, miks nad leidsid, et sõltumatu äriühingu kasumimarginaali kasutamine oli antud juhul ebasobiv. Teiseks selgitasid nad, et sidusimportija tegelik kasumimarginaal oli usaldusväärne ja põhjendatud. Kolmandaks väitsid nad, et kuigi komisjon kasutas kindla tava kohaselt sõltumatu importija teoreetilist kasumimarginaali, ei ole ühegi algmääruse sättega vastuolus see, et komisjon kasutab sidusettevõtja kasumimarginaali.

49 Sellest lähtuvalt tuleb esimese väite teine osa põhjendamatuse tõttu tagasi lükata.

Esimese väite kolmas osa, et rikutud on hagejate kaitseõigusi

Poolte argumendid

50 Hagejad väidavad, et nõukogu riivas nende kaitseõigusi, kuna põhjenduste puudumise tõttu ei olnud neil võimalik tõhusalt oma huve kaitsta. Niisiis ei andnud nõukogu hagejatele mingil hetkel enne kostja vastuse esitamist võimalust esitada oma märkused teoreetilise kasumimarginaali kasutamise põhjendamiseks esitatud argumentatsiooni kohta. Täpsemalt selgitas nõukogu ajutise määruse staadiumis tegeliku kasumimarginaali kindlaksmääramisel tehtud vea olemust alles kostja vastuse staadiumis, kusjuures hagejaid teavitati sellest veast alles 3. märtsil 2008 ehk pärast vaidlustatud määruse vastuvõtmist.

51 Nõukogu, keda toetab komisjon, vaidleb hagejate argumentatsioonile vastu.

Üldkohtu hinnang

52 Kohtupraktikast nähtub, et kaitseõigusest tulenevad nõuded on kohaldatavad mitte üksnes menetluse raames, mille tulemusel võidakse määrata karistus, vaid ka dumpinguvastaste määruste vastuvõtmisele eelneva uurimismenetluste raames, mis võivad asjassepuutuvaid ettevõtjaid mõjutada otseselt ja isiklikult ning sisaldada nende jaoks ebasoodsaid tagajärgi (Euroopa Kohtu 27. juuni 1991. aasta otsus kohtuasjas

C-49/88: Al-Jubail Fertilizer *vs*. nõukogu, EKL 1991, lk I-3187, punkt 15). Eelkõige tuleb huvitatud ettevõtjatele tagada haldusmenetluses võimalus tõhusalt väljendada oma seisukohta väidetavate asjaolude tõelevastavuse ja asjakohasuse kohta ning tõendite kohta, millele komisjon viitab, et põhjendada oma väidet dumpingu ja sellest tuleneva kahju olemasolu kohta (eespool viidatud kohtuotsus Al-Jubail Fertilizer *vs*. nõukogu, punkt 17).

53 Eeltoodud kaalutlustest lähtudes tuleb kontrollida, kas nõukogu on rikkunud hagejate kaitseõigusi.

54 Esiteks, seoses hagejate argumendiga, mille kohaselt ei andnud nõukogu neile enne kostja vastuse esitamist võimalust esitada oma märkused teoreetilise kasumimarginaali kasutamise põhjendamiseks esitatud argumentatsiooni kohta, tuleb meenutada, nagu sai märgitud eespool punktides 47 ja 48, et nii lõpliku avalikustamise dokumendi punktis 41 kui ka vaidlustatud määruse punktis 41 selgitati selgelt ja üheselt mõistetavalt, et institutsioonide otsus mitte kasutada hagejate sidusimportija tegelikku kasumimarginaali oli hagejate ja nende importija vahelise seose otsene tagajärg. Lisaks vaidlustasid hagejad oma märkustes lõpliku avalikustamise dokumendi kohta institutsioonide otsuse kasutada teoreetilist kasumimarginaali. Sellest järeldub, et hagejatel ei olnud mitte ainult võimalus teha tõhusalt teatavaks oma seisukoht teoreetilise kasumimarginaali kasutamise kohta, vaid et lisaks nad on tegelikult oma seisukoha selle kohta teatavaks teinud.

55 Seoses hagejate argumendiga, mille kohaselt ei andnud nõukogu neile mingeid selgitusi enne kostja vastuse esitamist tegeliku kasumimarginaali kindlaksmääramisel tehtud vea olemuse kohta, tuleb märkida, et tegelikku kasumimarginaali kasutati

ekspordihinna arvutamiseks ajutiste meetmete kehtestamise raames. Seevastu nähtub vaidlustatud määruse põhjendusest 41, et lõplike dumpinguvastaste meetmete kehtestamise staadiumis kasutati teoreetilist kasumimarginaali. Ent hagejad ei tõendanud, mil moel olid selgitused, mille osas nad leiavad, et need on saadud hilinenult, vaidlustatud määruse vastuvõtmise raames nende huvide kaitseks asjakohased.

56 Niisiis ei ole hagejate kaitseõigusi rikutud.

57 Järelikult tuleb esimese väite kolmas osa põhjendamatuse tõttu tagasi lükata.

Esimese väite neljas osa, et rikutud on hea halduse põhimõtet

Poolte argumendid

58 Hagejad väidavad repliigis, et nõukogu rikkus hoolsuskohustust ja hea halduse põhimõtet. Nimelt nähtub kostja vastusest, et nõukogu tegi ilmse hindamisvea, mida

hagejad ei saanud hagiavalduses vaidlustada, kuna nõukogu ei analüüsinud nende argumente õigeaegselt.

59 Nõukogu, keda toetab komisjon, vaidleb hagejate argumentidele vastu.

Üldkohtu hinnang

60 Euroopa Kohtu põhikirja artikli 21 esimese lõigu kohaselt, mida vastavalt nimetatud põhikirja artikli 53 esimesele lõigule kohaldatakse Üldkohtule, ning Üldkohtu kodukorra artikli 44 lõike 1 punktide c ja d kohaselt tuleb hagiavalduses märkida hagi ese, hagejate nõuded ning ülevaade fakti- ja õigusväidetest. Need peavad olema märgitud piisavalt selgelt ja täpselt, et kostja saaks valmistuda enda kaitseks ja Üldkohus saaks teha asjas otsuse. Õiguskindluse ja hea õigusemõistmise tagamiseks, ning et hagi oleks vastuvõetav, peavad selle aluseks olevad õiguslikud ja faktilised asjaolud kas või kokkuvõtlikult, ent seostatult ja arusaadavalt tulenema hagiavalduse tekstist (Üldkohtu 6. mai 1997. aasta otsus kohtuasjas T-195/95: Guérin automobiles *vs*. komisjon, EKL 1997, lk II-679, punkt 20, ja 3. veebruari 2005. aasta otsus kohtuasjas T-19/01: Chiquita Brands jt *vs*. komisjon, EKL 2005, lk II-315, punkt 64).

61 Ent faktilised ja õigusliku asjaolud, millele hagejad tuginevad käesoleva etteheite põhjendamiseks, ei tulene arusaadavalt nende menetlusdokumentidest. Niisiis väidavad nad, et kuna nõukogu ei uurinud nende argumente õigeaegselt, takistas see neil ilmset hindamisviga vaidlustada. Hagejad ei täpsusta siiski seda, millistele argumentidele nad viitavad, ega seda, millise ilmse hindamisveaga on tegemist.

62 Seega tuleb esimese väite neljas osa vastuvõetamatuse tõttu ja järelikult esimene väide tervikuna tagasi lükata.

2. *Teine väide, mis puudutab Silmaki pakutud hinnakohustust*

Teise väite esimene osa, et rikutud on võrdse kohtlemise põhimõtet

Poolte argumendid

63 Hagejad väidavad, et nõukogu rikkus võrdse kohtlemise põhimõtet, kuna ta edastas Silmakile ajutise avalikustamise dokumendi enneaegselt, võimaldades tal sel viisil esitada hinnakohustuse. Nad märgivad, et nõukogu ei edastanud neile samal ajal nimetatud dokumenti, kuigi nad olid Silmakiga identses olukorras. Lisaks väidavad nad, et vastavalt Euroopa Kohtu 11. juuli 1990. aasta otsusele kohtuasjas C-323/88: Sermes (EKL 1990, lk I-3027, punktid 46 ja 47) ei saa „diskrimineerimist" õigustada asjaomaste poolte õigusliku seisundi erinevuse alusel, välja arvatud juhul, kui selle erinevuse õigustamiseks on õiguslik alus. Ent nõukogu ise viitab väljakujunenud praktikale, mitte õigusaktile.

64 Nõukogu, keda toetab komisjon, vaidleb hagejate argumentidele vastu.

Üldkohtu hinnang

65 Võrdse kohtlemise põhimõte keelab ühelt poolt, et sarnaseid olukordi koheldakse erinevalt ja teiselt poolt, et erinevaid olukordi koheldakse sarnaselt, välja arvatud juhul, kui niisugune kohtlemine on objektiivselt põhjendatud (Euroopa Kohtu 27. jaanuari 2005. aasta otsus kohtuasjas C-422/02 P: Europe Chemi-Con (Deutschland) *vs*. nõukogu, EKL 2005, lk I-791, punkt 33).

66 Selles suhtes leiab Üldkohus, et hagejaid ja Silmakit ei saa pidada sarnastes olukordades olevaks.

67 Nimelt tuleb meenutada, et nõukogu selgitab oma menetlusdokumentides, et institutsioonid tegutsesid vastavalt põhimõtetele, mis on sätestatud Euroopa Ülemkogu 9. ja 10. detsembri 1994. aasta Esseni (Saksamaa) istungjärgu otsustes ning ühelt poolt Euroopa ühenduste ja nende liikmesriikide ning teiselt poolt endise Jugoslaavia Makedoonia Vabariigi vahelise stabiliseerimis- ja assotsieerimislepingu artikli 36 lõikes 2 (ELT 2004, L 84, lk. 13, edaspidi „stabiliseerimis- ja assotsieerimisleping"). Nende põhimõtete kohaselt pani komisjon kandidaatriike puudutavate dumpinguvastaste uurimiste eesmärgil aluse väljakujunenud praktikale, mille kohaselt teavitab ta ligikaudu kaks kuud enne ajutiste meetmete kehtestamist stabiliseerimis- ja assotsiatsiooninõukogu, asjassepuutuvat valitsust ja eksportivaid tootjaid asjaoludest, mille alusel ta kavatseb soovitada ajutiste meetmete kehtestamist. Nõukogu täpsustab, et selle teabe eesmärk, mis puudutab üksnes dumpinguid tõendavaid asjaolusid, on peamiselt võimaldada eksportijal esitada hinnakohustuse võtmise ettepanek.

68 Sarnaselt nõukoguga tuleb märkida, et stabiliseerimis- ja assotsieerimislepingu artikli 36 lõige 2 näeb esiteks ette, et stabiliseerimis- ja assotsiatsiooninõukogu tuleb dumpingujuhtumist teavitada kohe, kui on algatatud dumpinguvastane uurimine, ning teiseks, et kui dumpingut ei ole lõpetatud või kui ühtegi muud rahuldavat lahendust ei

ole leitud 30 päeva jooksul pärast stabiliseerimis- ja assotsiatsiooninõukogule juhtumi teatavakstegemisest, võib võtta vajalikud meetmed. Sellest sättest tuleneb, et enne dumpinguvastaste meetmete kehtestamist peab komisjoni ja endise Jugoslaavia Makedoonia Vabariigi eksportivate tootjate vahel aset leidma teabevahetus, ilma milleta ei saa selle sätte tähenduses kavandada ühtegi rahuldavat lahendust. Samal põhjusel tuleneb sellest sättest, et olulised asjaolud ja kaalutlused, mille alusel institutsioonid kavatsevad soovitada ajutiste dumpinguvastaste meetmete kehtestamist, peavad olema eksportijatele tootjatele teada, sest vastasel juhul võib neil olla keeruline pakkuda rahuldavat lahendust.

69 Kuna Silmak on endises Jugoslaavia Makedoonia Vabariigis asuv tootja, kohaldati tema suhtes seda sätet ja ta sai enneaegselt ajutise avalikustamise dokumendi, mis võimaldas tal teha komisjonile hinnakohustuse ettepaneku. Järelikult ei kujuta nimetatud dokumendi Silmakile edastamine endast võrdse kohtlemise rikkumist, kuna see äriühing oli stabiliseerimis- ja assotsieerimislepingu artikli 36 lõiget 2 arvestades hagejate olukorrast erinevas olukorras.

70 Seda järeldust ei sea kahtluse alla hagejate argument, mis tugineb eespool punktis 63 viidatud kohtuotsusele Sermes.

71 Esiteks, vastupidi hagejate väidetule ei kinnita Euroopa Kohus ju selles kohtuotsuses üldiselt, et „diskrimineerimist" saab asjaomaste poolte õigusliku seisundi erinevuste alusel õigustada vaid tingimusel, et on olemas neid erinevusi õigustav õiguslik alus. Selles kohtuasjas, milles see otsus tehti, kinnitas hageja, et Saksamaa sisekaubandust puudutavate erisätete kohaldamine, mis võimaldasid Saksa Demokraatlikust

Vabariigist Saksamaa Liitvabariiki eksportida dumpinguvastaste tollimaksudeta, põhjustas „diskrimineerimise". Euroopa Kohus vastas oma otsuses, et erineval kohtlemisel, millele Sermes osutas, oli õiguslik alus ühes protokollis, mis oli lahutamatu osa lepingust, ning seda ei saanud seega pidada „diskrimineerimiseks". Selliselt toimides piirdus Euroopa Kohus seega kinnitusega, et asjaolu, et lepingu lahutamatuks osaks olev protokoll nägi ette Saksamaa sisekaubandust puudutavad erisätted, oli objektiivne põhjus, mis õigustas vastavalt eespool punktis 65 viidatud kohtupraktika kohaselt Saksamaa Demokraatlikus Vabariigis asuvate eksportivate tootjate soodsamat kohtlemist.

72 Teiseks ja igal juhul on oluline tõdeda, et nagu sai märgitud eespool punktis 68, on käesolevas asjas Silmaki ja hagejate kohtlemise erinevuse alus õigusnormis, s.o stabiliseerimis- ja assotsieerimislepingu artikli 36 lõige 2.

73 Täiendavalt olgu märgitud, et hagejad ei ole õiguslikult piisavalt tõendanud, et „diskrimineeriva kohtlemise" konstateerimine seoses ajutise avalikustamise dokumendi avalikustamisega võis mõjutada vaidlustatud määruse õiguspärasust, mis põhjendab seega selle tühistamist. Kui kohtuistungil neile selle kohta küsimus esitati, meenutasid nad, et nad selgitasid oma menetlusdokumentides, et selle „diskrimineeriva kohtlemise" tõttu kehtestas nõukogu vaidlustatud määruses hagejate puhul kohustuse maksta dumpinguvastaseid tollimakse viie ja poole aasta jooksul ning Silmaki puhul üksnes viie aasta jooksul.

74 Ent esiteks, eeldades, et seda kinnitust tuleb tõlgendada nii, et see tähendab, et vaidlustatud määrus tuleb tühistada hagejaid puudutavas osas, kuna ka Silmakile oleks

tulnud kehtestada kohustus maksta dumpinguvastaseid tollimakse viie ja poole aasta jooksul, siis tuleb meenutada, et vastavalt kohtupraktikale peab eespool punktis 65 meenutatud võrdse kohtlemise või diskrimineerimiskeelu põhimõtte järgimisel arvestama seaduslikkuse põhimõttega, mille kohaselt ei saa keegi enda huvides tugineda kolmanda isiku kasuks toime pandud õigusnormi rikkumisele (vt selle kohta Euroopa Kohtu 4. juuli 1985. aasta otsus kohtuasjas 134/84: Williams *vs.* kontrollikoda, EKL 1985, lk 2225, punkt 14 ja seal viidatud kohtupraktika; Üldkohtu 14. mai 1998. aasta otsus kohtuasjas T-308/94: Cascades *vs.* komisjon, EKL 1998, lk II-925, punkt 259, ja 20. märtsi 2002. aasta otsus kohtuasjas T-23/99: LR AF 1998 *vs.* komisjon, EKL 2002, lk II-1705, punkt 367). Seega ei saa hagejad vaidlustatud määruse nende osas tühistamise nõude puhul tugineda asjaolule, et nimetatud määruses kehtestatakse õigusvastaselt Silmakile maksmiskohustus vaid viieks aastaks.

75 Teiseks, eeldades, et seda kinnitust tuleb tõlgendada nii, et see tähendab, et vaidlustatud määrus tuleb hagejaid puudutavas osas tühistada, kuna nende suhtes oleks sarnaselt Silmakile tulnud kehtestada kohustus maksta dumpinguvastaseid tollimakse vaid viie aasta jooksul, siis tuleb meenutada, nagu nähtub vaidlustatud määruse põhjendusest 132, et hagejad esitasid komisjonile hinnakohustuse ja viimati nimetatu lükkas selle tagasi. Ent hagejad ei esitanud ühtegi argumenti, et tõendada, et hinnakohustuse sisu, mille nad oleksid saanud võtta varem, Silmakiga samal ajal, oleks olnud erinev sellest, mille nad võtsid pärast lõpliku avalikustamise dokumendi edastamist, ning mille puhul oleks olnud suurem võimalus, et komisjon selle heaks kiidab. Järelikult ei saa „diskrimineeriva kohtlemise" tuvastamine Silmaki kasuks igal juhul õigustada vaidlustatud määruse tühistamist.

76 Arvestades kõiki eespool toodud kaalutlusi, tuleb teise väite esimene osa põhjendamatuse tõttu tagasi lükata.

Teise väite teine osa, et rikutud on algmääruse artikli 6 lõiget 7, artikli 8 lõiget 4 ja artikli 20 lõiget 1

Poolte argumendid

77 Hagejad väidavad, et nõukogu rikkus algmääruse artikli 20 lõiget 1, artikli 6 lõiget 7 ja artikli 8 lõiget 4 (nüüd määruse nr 1225/2009 artikli 20 lõige 1, artikli 6 lõige 7 ja artikli 8 lõige 4).

78 Esiteks, hagejad märgivad, et algmääruse artikli 20 lõige 1 sätestab, et ajutise avalikustamise dokumendi võib eksportijatele edastada vaid pärast ajutiste dumpinguvastaste meetmete kehtestamist ning seda kirjaliku taotluse alusel. Ent kuigi Silmak ei esitanud komisjonile hagejate sõnul mis tahes taotlust ajutise avalikustamise dokumendi edastamiseks, edastas komisjon selle talle 11. juulil 2007, palju aega enne ajutise määruse vastuvõtmist.

79 Teiseks, hagejad väidavad, et hinnakohustus, mille Silmak pakkus ajutise avalikustamise dokumendi õigusvastase avalikustamise alusel, lisati mittekonfidentsiaalsesse menetlustoimikusse alles pärast ajutise määruse ametlikku avaldamist, mis nende arvates on vastuolus algmääruse artikli 6 lõike 7 ja artikli 8 lõikega 4. Nimelt said hagejad hinnakohustusest teada alles ajutises määruses ning said selle mittekonfidentsiaalset versiooni uurida alles 3. septembril 2007.

80 Nõukogu, keda toetab komisjon, vaidleb hagejate argumentidele vastu.

Üldkohtu hinnang

81 Esiteks, seoses etteheitega, et rikutud on algmääruse artikli 20 lõiget 1, tuleb meenutada, et see artikkel puudutab avalikustamist. Täpsemalt näeb see artikkel asjaomastele pooltele ette võimaluse taotleda selliste oluliste faktide ja kaalutluste avalikustamist, mille alusel ajutised meetmed kehtestati, ning korraldab praktilised üksikasjad. Niisiis näeb algmääruse artikli 20 lõige 1 ette, et avalikustamise taotlus esitatakse kirjalikult kohe pärast ajutiste meetmete kehtestamist ning avalikustamine toimub kirjalikult nii kiiresti kui võimalik.

82 Siiski ei võimalda miski selle artikli sõnastuses järeldada, nagu väidavad hagejad, et ajutise avalikustamise dokumendi võib eksportijatele edastada alles pärast ajutiste dumpinguvastaste meetmete kehtestamist ja kirjaliku taotluse alusel. Kuigi algmääruse artikli 20 lõikest 1 saab järeldada, et asjaomased pooled ei saa taotleda avalikustamise dokumendi edastamist enne ajutiste dumpinguvastaste meetmete kehtestamist ja nad peavad oma taotluse esitama kirjalikult, ei keela see artikkel komisjonil omal initsiatiivil nimetatud dokumenti edastada enne ajutiste meetmete kehtestamist ja ilma, et talle oleks selleks saadetud mis tahes kirjalik taotlus.

83 Järelikult tuleneb hagejate etteheide algmääruse artikli 20 lõike 1 valest tõlgendusest ja tuleb seega tagasi lükata.

84 Teiseks, seoses etteheitega, et rikutud on algmääruse artikli 6 lõiget 7 ja artikli 8 lõiget 4, tuleb meenutada esiteks, et sisuliselt näeb algmääruse artikli 6 lõige 7 ette, et asjaomased isikud võivad kirjaliku taotluse korral taotleda luba tutvuda mittekonfidentsiaalse menetlustoimikuga ning nad võivad esitada märkusi selles toimikus sisalduvate dokumentide kohta, kusjuures komisjon peab neid märkusi arvesse võtma. Teiseks, algmääruse artikli 8 lõige 4 näeb ette, et isikutelt, kes lubavad kohustuse võtta, nõutakse kohustuse mittekonfidentsiaalse versiooni esitamist, nii et selle saaks esitada asjaomastele uurimisega hõlmatud isikutele.

85 Veel kord tuleb märkida, et miski nende sätete sõnastuses ei toeta hagejate väidet, mille kohaselt on asjaolu, et Silmaki võetud hinnakohustus lisati mittekonfidentsiaalsesse menetlustoimikusse alles pärast ajutise määruse ametlikku avaldamist, vastuolus algmääruse artikli 6 lõikega 7 ja artikli 8 lõikega 4. Need sätted näevad ette esiteks hinnakohustuse võtnud poolte kohustuse esitada selle kohustuse mittekonfidentsiaalne versioon ning teiseks komisjoni kohustuse anda kirjaliku taotluse esitanud asjaomastele pooltele juurdepääs nimetatud mittekonfidentsiaalsele versioonile, kuid ei sisalda mingit teavet ja *a fortiori* mingit kohustust selle kohta, millal tuleb hinnakohustuse koopia lisada mittekonfidentsiaalsesse menetlustoimikusse.

86 Nagu eelmise etteheite puhul, tuleb järelikult asuda seisukohale, et käesolev etteheide tugineb algmääruse artikli 6 lõike 7 ja artikli 8 lõike 4 väärale tõlgendamisele ning tuleb seega tagasi lükata.

87 Lisaks on oluline märkida, et selline menetlusnormi rikkumine, millele viitavad hagejad käesolevas asjas, võib viia vaidlustatud määruse tühistamiseni vaid siis, kui see võib konkreetselt mõjutada nende kaitseõigusi ning sellest tulenevalt nimetatud

määruse sisu (vt selle kohta Euroopa Kohtu 10. juuli 1980. aasta otsus kohtuasjas 30/78: Distillers Company *vs*. komisjon, EKL 1980, lk 2229, punkt 26).

88 Ent hagejad ei esitanud ühtegi argumenti, mis tõendaks, et hinnakohustusel, mille nad oleksid saanud esitada varem, pärast Silmaki hinnakohustuse ja ajutise avalikustamise dokumendiga tutvumist, oleks esiteks olnud teistsugune sisu kui sellel, mille nad võtsid pärast lõpliku avalikustamise dokumendi edastamist, ning teiseks, et neil oleks olnud paremad võimalused, et komisjon selle heaks kiidab. Seega ei tõendanud nad, et vaidlustatud määruse sisu oleks neid puudutavas osas olnud teistsugune, kui rikkumist, millele nad viitavad, ei oleks toime pandud.

89 Eeltoodut arvestades tuleb teise väite teine osa põhjendamatuse tõttu tagasi lükata.

Teise väite kolmas osa, et rikutud on põhjendamiskohustust

Poolte argumendid

90 Hagejad väidavad, et nõukogu rikkus põhjendamiskohustust. Nimelt, kuigi oma märkustes ajutise avalikustamise dokumendi kohta viitasid nad võrdse kohtlemise põhimõtte rikkumisele, ei selgitanud nõukogu mingil hetkel, sh ka mitte vaidlustatud määruses, põhjusi, millest tulenevalt ta avaldas ajutise avalikustamise dokumendi

enneaegselt, alustas läbirääkimisi seoses hinnakohustusega ja võttis vastu nimetatud kohustuse.

91 Nõukogu, keda toetab komisjon, vaidleb hagejate argumentidele vastu.

Üldkohtu hinnang

92 Käesolevat etteheidet tuleb analüüsida eespool punktides 44 ja 45 viidatud kohtupraktikast lähtuvalt.

93 Käesolevas asjas esitas komisjon ajutise määruse põhjendustes 175 ja 180 põhjused, miks ta leidis, et Silmaki kohustuste võtmise ettepanek oli vastuvõetav. Ka nõukogu selgitas vaidlustatud määruse põhjendustes 130–132 põhjusi, millest tulenevalt ta otsustas nelja eksportiva tootja pakutud kohustusi mitte vastu võtta ja võtta tagasi Silmaki pakutud kohustuse heakskiit. Selliselt toimides pidasid institutsioonid kinni eespool punktides 44 ja 45 viidatud kohtupraktikas ette nähtud nõuetest.

94 Kuid sama kohtupraktika kohaselt ja vastupidi sellele, mida väidavad hagejad, ei olnud nõukogu kohustatud vastama nende märkustele ajutise avalikustamise dokumendi enneaegsest avalikustamisest tuleneva võrdse kohtlemise põhimõtte rikkumise kohta. Nimelt, kuigi põhjused, miks komisjonile pakutud hinnakohustused heaks kiidetakse või tagasi lükatakse, on vaidlustatud määruse ülesehituses keskse tähtsusega, ei saa väita, et see on nii ka Silmakile lõpliku avalikustamise dokumendi enneaegse edastamise põhjuste puhul. Sellega seoses tuleb meenutada, et eespool punktides 73–75 sai juba kindlaks tehtud, et võrdse kohtlemise põhimõtte rikkumise tuvastamine seoses nimetatud dokumendi enneaegse avalikustamisega ei saa mõjutada vaidlustatud

määruse õiguspärasust. Seega, isegi kui hagejad oleks saanud selgitusi ajutise avalikustamise dokumendi enneaegse avalikustamise põhjuste kohta, ei oleks niisugused selgitused neid teavitanud põhjustest, millest tulenevalt nende hinnakohustus tagasi lükati ja Silmaki oma algstaadiumis heaks kiideti ning seejärel lõppstaadiumis tagasi lükati. Teisisõnu ei saa ajutise avalikustamise dokumendi enneaegse avalikustamise põhjusi pidada vaidlustatud määruse aluseks, nii et nende põhjuste selgitamata jätmise tõttu ei saa hagejad nimetatud määrusest aru saada.

95 Järelikult tuleb teise väite kolmas osa põhjendamatuse tõttu tagasi lükata.

Teise väite neljas osa, et rikutud on hagejate kaitseõigusi

Poolte argumendid

96 Hagejad leiavad, et nende kaitseõigusi on rikutud, kuna Silmaki hinnakohustust ei lisatud mittekonfidentsiaalsesse toimikusse õigeaegselt, st ajal, mil mittekonfidentsiaalsed andmed olid tarvilikud asjaomaste isikute poolt oma kaitseõiguste teostamiseks. Nimelt, samas kui nõukogu väidab, et nimetatud kohustus lisati mittekonfidentsiaalsesse toimikusse 3. augustil 2007, märgivad hagejad, et kohustuse koopial, millega nad tutvusid mittekonfidentsiaalses toimikus, on 3. septembri 2007. aasta kuupäev, mis tähendab, et seda ei lisatud mittekonfidentsiaalsesse toimikusse enne

seda kuupäeva. Sellest tulenevalt ei saanud hagejad enne ajutiste meetmete võtmist esitada hinnakohustust ning rikuti nende kaitseõigusi.

97 Nõukogu, keda toetab komisjon, vaidleb hagejate argumentidele vastu.

Üldkohtu hinnang

98 Olgu meenutatud, et eespool punktis 52 viidatud kohtupraktika kohaselt peab huvitatud ettevõtjatele olema haldusmenetluses antud võimalus teha tõhusalt teatavaks oma seisukoht. Samuti nähtub kohtupraktikast, et tegemist ei ole kaitseõiguste rikkumisega, kui on kindlaks tehtud, et vaatamata sellele, et institutsioonid õigusnorme eirasid, oli hagejatel haldusmenetluses olnud võimalik teha tõhusalt teatavaks oma seisukoht (Üldkohtu 19. novembri 1998. aasta otsus kohtuasjas T-147/97: Champion Stationery jt *vs*. nõukogu, EKL 1998, lk II-4137, punkt 79). Viimaseks on hageja kohustus tõendada, et niisuguse eiramise puudumisel oleks ta saanud ennast paremini kaitsta (vt selle kohta Euroopa Kohtu 8. juuli 1999. aasta otsus kohtuasjas C-51/92 P: Hercules Chemicals *vs*. komisjon, EKL 1999, lk I-4235, punkt 81, ning 15. oktoobri 2002. aasta otsus liidetud kohtuasjades C-238/99 P, C-244/99 P, C-245/99 P, C-247/99 P, C-250/99 P-C-252/99 P ja C-254/99 P: Limburgse Vinyl Maatschappij jt *vs*. komisjon, EKL 2002, lk I-8375, punkt 318).

99 Käesolevas asjas väidavad hagejad, et Silmaki võetud hinnakohustuse mittekonfidentsiaalne versioon oleks tulnud menetlustoimikusse lisada 3. augustil 2007, st enne ajutise määruse vastuvõtmist. Nad ei selgita siiski esiteks, kuidas takistas see rikkumine neil tõhusalt teatavaks teha oma seisukoht, ning teiseks, kuidas oleksid nad selle rikkumise puudumisel saanud ennast paremini kaitsta. Sellega seoses, kuigi hagejatel ei olnud enne ajutise määruse vastuvõtmist juurdepääsu Silmaki pakutud

hinnakohustuse mittekonfidentsiaalsele versioonile, oli neil siiski võimalik esitada niisugune hinnakohustus komisjonile, nagu on mainitud vaidlustatud määruse põhjenduses 132, pärast lõpliku avalikustamise dokumendi esitamist. Hagejad ei esitanud ühtegi asjaolu, mis tõendaks, et kohustusel, mille nad oleksid saanud esitada varem, pärast Silmaki kohustusega tutvumist, oleks esiteks olnud teistsugune sisu kui sellel, mille nad võtsid pärast lõpliku avalikustamise dokumendi edastamist, ning teiseks oleks neil olnud parem võimalus, et komisjon selle heaks kiidab. Seega tuleb asuda seisukohale, et hagejad ei oleks end paremini kaitsnud, kui neil oleks olnud juurdepääs Silmaki kohustusele enne ajutise määruse vastuvõtmist.

100 Järelikult ei saa institutsioonidele ette heita mis tahes hagejate kaitseõiguste rikkumist. Seega tuleb teise väite neljas osa põhjendamatuse tõttu tagasi lükata.

101 Eeltoodut arvestades tuleb teine väide tervikuna tagasi lükata.

3. *Kolmas väide, mis puudutab kahju tuvastamist*

Poolte argumendid

102 Hagejad väidavad, et nõukogu rikkus algmääruse artikli 3 lõiget 6 (nüüd määruse nr 1225/2009 artikli 3 lõige 6), kuna suurem osa ühenduse tootmisharust ei kandnud mingit kahju. Nimelt ei vaielda vastu sellele, et FerroAtlántica SL ja FerroPem SAS,

kaks ühenduse tootjat, kes esindasid tootmisvõimsuse ja tootmismahu seisukohast uurimisperioodil väga olulist osa ühenduse tootmisharust, ei kandnud sel perioodil mingit kahju, kuna nende tootmine, müük ja tootmisvõimsuse rakendusaste olid stabiilsed või isegi tõusid. Siiski leidis nõukogu algmääruse artikli 4 ja artikli 3 lõike 5 alusel (nüüd määruse nr 1225/2009 artikkel 4 ja artikli 3 lõige 5), et ta peab kindlaks tegema kogu ühenduse tootmisharule põhjustatud olulise kahju. Hagejate arvates tegi nõukogu selliselt toimides mitu „olulist viga".

103 Esiteks oleks õiguslikult väär kinnitada, et kahju hindamine kohustab nõukogu arvesse võtma üksnes neid majanduslikke tegureid, mis mõjutavad kõiki ühenduse tootmisharu liikmeid ühtemoodi. Sellega seoses väidavad hagejad, et kuigi algmääruse artikkel 3 nõuab tegelikult, et tehtaks kindlaks ühenduse tootmisharu oluline kahju, ei täpsusta see säte, kas komisjon peab tuginema üksnes tulemuslikkusele, mis on kindlaks määratud kaalutud keskmise kujul, või peab ta arvesse võtma ka iga ühenduse tootja individuaalset tulemuslikkust.

104 Teiseks, hagejad meenutavad, et nõukogu on kohustatud tõendama olulise kahju olemasolu algmääruse artikli 3 lõigete 1 ja 6 (algmääruse artikli 3 lõige 1 nüüd määruse nr 1225/2009 artikli 3 lõige 1) tähenduses. Hagejad on kõigepealt arvamusel, et kui suurem osa ühenduse tootmisharust ei kandnud mingit kahju, ei saa ühenduse tootmisharule olla põhjustatud mingit kahju nii õiguslikust kui faktilisest seisukohast. Seejärel on hagejate arvates niisugustel tingimustel kehtestatud meetmed ebaproportsionaalsed. Viimaseks väidavad nad, et ühenduse tootmisharule, kellest

suurem osa ei kandnud mingit kahju, tekitatud olulise kahju tuvastamist ei saa pidada „veenvale ja usaldusväärsele tõendile" tuginevaks ja õiglaselt läbiviiduks. Ent algmääruse artikli 3 lõige 2 (nüüd määruse nr 1225/2009 artikli 3 lõige 2) näeb ette, et niisugune tuvastamine peab tuginema otsesele tõendusmaterjalile ning objektiivselt tuleb uurida selle impordi mõju ühenduse tootmisharule, mille osas väidetakse, et see on dumpinguhinnaga.

105 Kolmandaks on hagejad esiteks arvamusel, et nõukogu lähenemisviis, mis seisneb selles, et kahju tuvastatakse kogu ühenduse tootmisharu kaalutud keskmiste tulemuste alusel, ei ole algmääruses ette nähtud, ning *a fortiori* ei ole nimetatud määruses ette nähtud kui ainus meetod, mis võimaldab kahju tuvastada. Teiseks, juhul kui nõukogu lähenemisviis, mis seisneb selles, et kahju tuvastatakse kogu ühenduse tootmisharu kaalutud keskmiste tulemuste alusel, on õige, läheb see lähenemisviis vastuollu õiguse kuritarvitamise keeluga, mis on liidu õiguse üldpõhimõte, nagu on kinnitust leidnud kohtupraktikas.

106 Nõukogu, keda toetab komisjon, vaidleb hagejate argumentidele vastu.

Üldkohtu hinnang

107 Hagejad vaidlevad sisuliselt vastu nõukogu järeldusele, mille kohaselt kandis ühenduse tootmisharu kahju, kuigi nende sõnul oli kahe ühenduse tootja – kelle toodang moodustas suurema osa ühenduse tootmisharu toodangust – toodang, müük ja

tootmisvõimsuse rakendusaste stabiilne või isegi suurenes. Nad väidavad, et selliselt toimides rikkus nõukogu algmääruse artikli 3 lõiget 6.

108 Kolmanda väite analüüs nõuab kaheetapilist lähenemist. Esiteks tuleb tõlgendada algmääruse artikli 3 lõiget 6 ja üldisemalt nimetatud määruse artiklit 3, mis käsitleb kahju tuvastamist, et määrata kindlaks kohustused, mille viimati nimetatud säte paneb institutsioonidele seoses kahju hindamise meetodiga. Teiseks tuleb kontrollida, kas käesolevas asjas on institutsioonid tegutsenud vastavalt selles sättes sätestatud põhimõtetega, sh arvestades FerroPemi ja FerroAtlántica olukorda, nagu hagejad seda kirjeldasid.

109 Esiteks, seoses algmääruse artikli 3 lõike 6 tõlgendamisega, mille osas hagejad väidavad, et seda on rikutud, tuleb märkida, et see säte näeb ette kolm põhimõtet. Esiteks eeldab kahju analüüs, et institutsioonid tõendavad dumpinguhinnaga impordi mõju ühenduse tootmisharule. Teiseks täpsustab see säte, et analüüsida tuleb dumpinguhinnaga impordi mahu ja/või hinnataseme mõju. Kolmandaks peab kahju olema oluline.

110 Seevastu ei kirjelda see säte meetodit, mida institutsioonid peavad järgima dumpinguhinnaga impordi mahu ja/või hinna mõju analüüsimisel ühenduse tootmisharule. Selles küsimuses tuleb viidata algmääruse artikli 3 lõigetele 2 ja 5. Selle määruse artikli 3 lõige 2 näeb üldiselt ette, et kahju tuvastamine põhineb otsesel tõendusmaterjalil ja hõlmab objektiivset uurimist. Algmääruse artikli 3 lõige 5 näeb ette, et dumpinguhinnaga impordi mõju hindamine asjaomasele ühenduse tootmisharule hõlmab kõikide tootmisharu seisundit mõjutavate majandustegurite ja -näitajate hindamist. Säte sisaldab nende asjakohaste majandustegurite ja -näitajate mitteammendavat

loendit ning täpsustab, et üks või mitu neist tegureist ei saa otsustamisel tingimata määravaks.

111 Algmääruse artikli 3 lõigete 2, 5 ja 6 koos lugemisest nähtub seega sisuliselt, et kahju tuvastamine eeldab seda, et otsese tõendusmaterjali põhjal uuritakse objektiivselt dumpinguhinnaga impordi mahu ja/või hindade taseme mõju ühenduse tootmisharu seisundile, ning see uurimine seisneb nimetatud tootmisharu seisundi jaoks asjassepuutuvate majandustegurite ja -näitajate hindamises.

112 Veel tuleb täpsustada, et mõiste „ühenduse tootmisharu", millele viidatakse algmääruse artikli 3 lõigetes 2, 5 ja 6, on määratletud sama määruse artikli 4 lõikes 1 (nüüd määruse nr 1225/2009 artikli 4 lõige 1), mis sätestab, et mõistet „ühenduse tootmisharu" tuleb tõlgendada viitena ühenduse samasuguste toodete tootjaile tervikuna või neile tootjaile, kelle toodang moodustab ühtekokku artikli 5 lõikes 4 (nüüd määruse nr 1225/2009 artikli 5 lõige 4) määratletud põhiosa ühenduse nende toodete kogutoodangust.

113 Algmääruse artikkel 5 käsitleb dumpinguvastase menetluse algatamist. Lõige 4 näeb ette, et menetluse algatamise aluseks olevat kaebust peetakse ühenduse tootmisharu poolt või selle nimel esitatuks, kui seda toetavad need ühenduse tootjad, kelle toodang moodustab ühtekokku enam kui 50 % asjaomase toote ühenduse kogutoodangust.

114 Järelikult nähtub eespool punktis 109–113 mainitud sätete analüüsist esiteks, et kui institutsioonide uurimise tulemusel jõutakse järeldusele, et ühenduse tootmisharule tekitatud kahju on oluline, siis ei ole nõutud, et kõik asjaomased majandustegurid ja -näitajad näitavad negatiivset suundumust. Teiseks peavad institutsioonid hindama dumpinguhinnaga impordi mõju kogu ühenduse tootmisharu seisundile – st kõikidele ühenduse tootjatele või vähemalt nende ühenduse tootjate seisundile, kes toetasid dumpinguvastase menetluse algatamist ja kelle kogutoodang moodustab üle 50 % asjaomase toote ühenduse kogutoodangust –, kuid nad võivad vabalt valida selle tulemuse saavutamiseks kasutatava meetodi. Nagu märgivad hagejad, võivad institutsioonid näiteks otsustada tõendada nii igale ühenduse tootjale tekitatud kahju kui ka tõendada niisugust kahju kõikide algmääruse artikli 4 lõike 1 ja artikli 5 lõike 4 tähenduses ühenduse tootmisharu moodustavate ühenduse tootjate koond- või kaalutud andmete alusel.

115 Teiseks tuleb kontrollida, kas käesolevas asjas vastas institutsioonide tehtud analüüs algmääruse artikli 3 lõikele 6 ning üldisemalt sama määruse artiklile 3, nagu seda on tõlgendatud eespool punktides 109–114.

116 Sellega seoses tuleb meenutada, et liidu institutsioonidel on ühise kaubanduspoliitika ja iseäranis kaubanduse kaitsemeetmete valdkonnas ulatuslik kaalutlusõigus nende majanduslike, poliitiliste ja õiguslike olukordade keerulisuse tõttu, mida nad uurima peavad (vt Euroopa Kohtu 27. septembri 2007. aasta otsus kohtuasjas C-351/04: Ikea Wholesale, EKL 2007, lk I-7723, punkt 40 ja seal viidatud kohtupraktika, ning 3. septembri 2009. aasta otsus kohtuasjas C-535/06 P: Mosaer Baer India *vs*. nõukogu, EKL 2009, lk I-7051, punkt 85).

117 Väljakujunenud kohtupraktikast tuleneb, et ühenduse tootmisharule tekitatud kahju kindlaksmääramine eeldab keerulise majandusliku olukorra hindamist ning et

kohtulik kontroll sellise hinnangu üle peab piirduma sellega, et kontrollitakse menetlusnormidest kinnipidamist, faktiliste asjaolude sisulist paikapidavust, ilmsete vigade puudumist nende faktiliste asjaolude hindamisel ja võimu kuritarvitamise puudumist (eespool punktis 116 viidatud kohtuotsus Mosaer Baer India *vs.* nõukogu, punkt 86).

118 Neil asjaoludel tuleb märkida, et institutsioonid viisid kahju analüüsi läbi kuut ühenduse tootjat, sh FerroPem ja FerroAtlántica puudutavate andmete alusel. Veel on oluline märkida, et hagejad ei ole vastu vaielnud selgitustele, mille komisjon sellega seoses esitas ja mis on toodud ajutise määruse põhjendustes 77 ja 78. Niisiis selgitas komisjon, et uurimisperioodil oli seitse ühenduse ferrosiliitsiumi tootjat, et kaebuse, mille alusel algatati dumpinguvastane menetlus, milles tehti vaidlustatud määrus, esitasid viis ühenduse tootjat, et kuues ühenduse tootja otsustas menetlust toetada uurimisel koostööd tehes, ning et seitsmes tootja ei avaldanud arvamust ja ei esitanud andmeid. Komisjoni sõnul moodustas kuue koostööd teinud ühenduse tootja toodang uurimisperioodil 95 % ühenduse ferrosiliitsiumi kogutoodangust.

119 Sel alusel analüüsisid institutsioonid asjakohaste majandustegurite ja -näitajate arengut ühenduse tootmisharu seisundi vaatepunktist vastavalt algmääruse artikli 3 lõikele 5. See analüüs viidi olenevalt majandustegurist või -näitajast läbi kuue menetluses koostööd teinud ühenduse tootja koond- või kaalutud andmete alusel. Niisiis analüüsis komisjon ajutise määruse põhjendustes 91–106 muu hulgas ühenduse tootmise, tootmisvõimsuse, tootmisvõimsuse rakendamise, laovarude, müügi, turuosade, keskmiste kaalutud hindade, rentaabluse, rahavoogude, investeeringute, kapitali mobiliseerimise võime, tööhõive, produktiivsuse ja töötajate arengut. Hagejad ei ole nimetatud põhjendustes toodud arvandmeid vaidlustanud. Komisjon järeldas ajutise määruse põhjendustes 107–109, et kuigi teatavad majandusnäitajad olid jäänud

stabiilseks või näidanud positiivset suundumust, oli ühenduse tootmisharu seisund üldiselt vaatlusalusel perioodil selgelt halvenenud. Nõukogu kinnitas seda analüüsi täies ulatuses vaidlustatud määruse põhjenduses 82.

120 Konkreetsemalt tõi vastavalt ajutise määruse põhjendustes 91, 93 ja 95 tehtud analüüs tootmise, tootmisvõimsuse rakendamise ja müügi arengu kohta esile negatiivsed suundumused, vaatamata sellele, et FerroPemi ja FerroAtlántica esitatud andmed, mis olid analüüsiga hõlmatud, olid stabiilsed või tõid esile positiivse arengu, nagu märgivad hagejad.

121 Seetõttu tuleb asuda seisukohale, et metodoloogia, mida institutsioonid selle analüüsi raames kasutasid, st koond- või kaalutud andmete kasutamine, on kooskõlas algmääruse artikli 3 lõikega 6 ning üldisemalt nimetatud määruse artikliga 3, nagu seda on tõlgendatud eespool punktides 109–114. Sellest järeldub, et kuna ükski hagejate esitatud argument ei tõenda, et selle analüüsi puhul on tehtud ilmne hindamisviga, ei saa seda analüüsi kahtluse alla seada.

122 Nimelt, esiteks argument, mille kohaselt on õiguslikult väär kinnitada, et kahju hindamine kohustab nõukogu võtma arvesse ainult majandustegurid, mis puudutavad kõiki ühenduse tootmisharu liikmeid samamoodi, ei oma tähtsust, kuna nagu sai kindlaks tehtud eespool punktides 119 ja 120, ei piirdunud nõukogu sellega, et võttis arvesse ainult kõiki ühenduse tootmisharu liikmeid samamoodi puudutavaid majandustegureid.

123 Teiseks, argument, mille kohaselt ühenduse tootmisharule, kellest suurem osa ei kandnud mingit kahju, tekitatud olulise kahju tuvastamist ei saa pidada „veenvale ja usaldusväärsele tõendile" tuginevaks ja õiglaselt läbiviiduks, ei ole veenev. Nimelt sai esiteks eespool punktides 119 ja 120 kindlaks tehtud, et FerroPemi ja FerroAtlántica andmed võeti arvesse ning et institutsioonide analüüs oli üldiselt kooskõlas algmääruse artikli 3 lõikega 6 ja üldisemalt algmääruse artikliga 3. Teiseks ei ole hagejad esitanud ühtegi asjaolu, mis tõendaks, et nimetatud analüüs sisaldas ilmset hindamisviga, näiteks, et FerroPemi ja FerroAtlántica andmeid tootmise, müügi ja tootmisvõimsuse kohta oleks tulnud käsitleda kaalutuna, mitte koondatud kujul.

124 Kolmandaks, kuna hagejate etteheide õiguste kuritarvitamise kohta on ebatäpne, tuleb see tunnistada vastuvõetamatuks vastavalt Euroopa Kohtu põhikirja artikli 21 esimesele lõigule, mida nimetatud põhikirja artikli 53 esimese lõigu ja Üldkohtu kodukorra artikli 44 lõike 1 punktide c ja d alusel kohaldatakse Üldkohtule, nagu seda on tõlgendatud eespool punktis 60 viidatud kohtupraktikas.

125 Sellest nähtub, et kolmas väide tuleb osaliselt põhjendamatuse ja osaliselt vastuvõetamatuse tõttu tagasi lükata.

4. *Neljas väide, mis puudutab dumpinguhinnaga impordi ja kahju vahelise põhjusliku seose analüüsi*

126 Neljas väide jaguneb kuueks osaks.

Neljanda väite esimene osa, mis puudutab mõju, mida avaldasid ühenduse tootmisharule kolmandate riikide tootjate ühenduse turult lahkumine ja teatavate ühenduse tootjate tootmise ümberkorraldused ja vähendamine

Poolte argumendid

127 Esiteks, hagejad väidavad, et nõukogu järeldused, mis puudutavad dumpinguhinnaga impordi mahu mõju ühenduse tootmisharule ja mis on esitatud ajutise määruse põhjenduses 112–114 ning mida on kinnitatud vaidlustatud määruse põhjenduses 86, on ilmselt väärad ja vastuolus algmääruse artikli 3 lõikega 6. Nad meenutavad nimelt, et oma märkustes ajutise avalikustamise dokumendi kohta tõendasid nad, et kui tootmisharu kahju kandis, siis ei saanud see kahju tuleneda dumpinguhinnaga impordist, kuna see import ei võimaldanud hõivata mis tahes turuosa, mida ühenduse ferrosiliitsiumi tootjad ei jätnud vabaks vabatahtlikult.

128 Sellega seoses leiavad hagejad, et nad on tõendanud ühelt poolt, et dumpinguhinnaga impordi mahu suurenemine tulenes suures osas „tühimikust", mille jättis ühenduse turule Norra, Islandi ja Venezuela tootjate lahkumine, ning ühenduse ferrosiliitsiumi tootjate suutmatus rahuldada ühenduse kasutajate vastav nõudlus. Teiselt poolt on ülejäänud dumpinguhinnaga impordi mahu suurenemine selgitatav sellega, et üks ferrosiliitsiumi tootja OFZ a.s. hakkas tootma muud toodet, et oluline ühenduse tootja Huta Laziska S.A. vähendas väga oluliselt oma tootmist tõsise vaidluse tulemusel, mis tal oli energiatarnijaga, ja et üks teine ühenduse ferrosiliitsiumi tootja Vargön Alloys AB vähendas oma tootmist kõrgete elektrihindade tõttu.

129 Hagejad lisavad, et isegi kui osutub tõeseks, et kolmandate riikide ferrosiliitsiumi asendamine ei põhjustanud ühenduse tootmisharu turuosa, rakendamata tootmisvõimsuse ja tema allalöödud hindade vähenemist, ei tähenda see iseenesest, et selle halva tulemuslikkuse sisuline põhjus on dumpinguhinnaga import. Nimelt on ühenduse tootmisharu tootmine olulises osas vähenenud Venezuelast ja Islandilt pärit impordi suurenemise tõttu, samuti ühenduse tootjate vabatahtlike meetmete tõttu, mis võeti energiatarnijaga vaidluste ja tootmiskulude kasvu tulemusel.

130 Teiseks, hagejad väidavad repliigis kodukorra artikli 48 lõikele 2 tuginedes, et nõukogu tegi ilmse hindamisvea, kui ta määras kindlaks ühenduse tootmisharu tootmise vabatahtliku vähendamise tähtsuse ja põhjuse. Nõukogu väited, mille kohaselt hakkas Huta Laziska elektrikatkestuste tõttu tootma ränimangaani ja lõpetas ferrosiliitsiumi tootmise, räägivad vastu hagejate ja kaebuse esitaja esitatud toimikus sisalduvatele andmetele, nõukogu väide, mille kohaselt OFZ ei suunanud oma tootmist ränimangaani tootmisele ümber, räägib vastu kaebuse esitaja avaldustele ja OFZ-i raamatupidamisaruannetele, nõukogu väide, mille kohaselt ei olnud Vargön Alloysil tehniliselt võimalik oma tootmist ferrokroomi tootmisele ümber suunata, on väär, nagu näitavad selle äriühingu raamatupidamisaruanded, ning need raamatupidamisaruanded võimaldasid hagejatel väita, et Vargön Alloys otsustas oma tootmise lõpetada elektrikatkestuste tõttu.

131 Kolmandaks, samuti repliigis väidavad hagejad, et see, et nõukogu väited, millele on viidatud eespool punktis 130 ja mis puudutavad Huta Laziskat ja OFZ-i, on esimest korda esitatud kostja vastuses, kujutab endast nende kaitseõiguste rikkumist.

132 Neljandaks, hagejad väidavad, et nõukogu rikkus hoolsuskohustust, nagu on silmas peetud muu hulgas Üldkohtu 13. juuli 2006. aasta otsuses kohtuasjas T-413/03:

Shandong Reipu Biochemicals *vs*. nõukogu (EKL 2006, lk II-2243, punkt 49), ja põhjendamiskohustust. Lõpliku avalikustamise dokumendis möönis nõukogu vastuseks hagejate argumentidele, nagu need on esitatud eespool punktis 128, et vaidlusalune import võis asendada kolmandatest riikidest pärit importi. Põhjusliku seose olemasolu hindamisel kinnitas ta siiski, et dumpinguhinnaga import „langes samuti kokku ühenduse tootmisharu müügimahtude märkimisväärse languse (-37 %) ja turuosa olulise kaotusega (-11 %), mis tõendab tegelikult tugevat põhjuslikku seost dumpinguhinnaga impordi ja ühenduse tootmisharu kantud kahju vahel". Ent see mõttekäik kujutab endast vaid ajutise määruse staadiumis esitatud järelduse kordamist ning ei vasta hagejate argumentidele, mis viimati nimetatute arvates tõendab, et nõukogu ei analüüsinud neid argumente vajaliku hoolsusega ega esitanud piisavaid põhjendusi.

133 Nõukogu, keda toetab komisjon, vaidleb hagejate argumentidele vastu.

Üldkohtu hinnang

– Etteheide, mis puudutab kolmandate riikide ja ühenduse tootjate vabaks jäetud turuosi

134 Sisuliselt väidavad hagejad, et institutsioonid on teinud ilmse hindamisvea ja rikkunud algmääruse artikli 3 lõiget 6, jättes tähelepanuta selle, et dumpinguhinnaga import hõivas turuosi, mille kolmandate riikide ja ühenduse tootjad eelnevalt olid vabaks jätnud.

135 Sellega seoses tuleb meenutada esiteks, et algmääruse artikli 3 lõige 6 sätestab, et peab olema tõendatud, et dumpinguhinnaga impordi mahu- ja/või hinnatasemed on mõjutanud ühenduse tootmisharu.

136 Teiseks, vastavalt väljakujunenud kohtupraktikale eeldab küsimus, kas ühenduse tootmisharu on kandnud kahju ning kas see kahju on omistatav dumpinguhinnaga impordile ning küsimus, kas muud teadaolevad tegurid on süvendanud ühenduse tootmisharu kantud kahju, keerukate majanduslike küsimuste hindamist, milleks institutsioonidel on laiaulatuslik kaalutlusõigus. Sellest järeldub, et liidu kohtu kontroll institutsioonide hinnangute üle peab olema piiratud menetlusnormidest kinnipidamise, vaidlustatud otsuse tegemise aluseks olevate asjaolude sisulise õigsuse, nende faktiliste asjaolude hindamisel ilmsete vigade puudumise ja võimu kuritarvitamise puudumise kontrollimisega (vt selle kohta Üldkohtu 14. märtsi 2007. aasta otsus kohtuasjas T-107/04: Aluminium Silicon Mill Products *vs*. nõukogu, EKL 2007, lk II-669, punkt 71, ja 17. detsembri 2008. aasta otsus kohtuasjas T-462/04: HEG ja Graphite India *vs*. nõukogu, EKL 2008, lk II-3685, punkt 120).

137 Eeltoodud kaalutlusi arvestades tuleb märkida, et ajutise määruse põhjendustes 112–114 esitas komisjon selgelt ja täpselt põhjused, miks ta leidis, et dumpinguhinnaga impordil oli märkimisväärne negatiivne mõju ühenduse tootmisharu olukorrale.

138 Nimelt esitas ta kõigepealt ajutise määruse põhjenduses 112 faktilised asjaolud, millele ta oma järelduse rajas: vaatlusalusel perioodil suurenes dumpinguhinnaga impordi maht oluliselt ning selle vastav turuosa ühenduse turul suurenes samuti; selle impordi keskmised hinnad vaatlusalusel perioodil küll tõusid, kuid jäid sellele vaatamata

ühenduse tootmisharu sama perioodi hindadest oluliselt madalamaks; uurimisperioodil oli dumpinguhinnaga impordi keskmine hind ühenduse tootmisharu hinnast eksportivast tootjast sõltuvalt 3,7 % kuni 11 % võrra madalam, erandiks olid kolm koostööd tegevat eksportivat tootjat, kelle puhul hinna allalöömist ei tuvastatud, ning ühenduse tootmisharu hinnad langesid.

139 Edasi, ajutise määruse põhjenduses 113 analüüsis ta neid faktilisi asjaolusid. Sellega seoses rõhutas ta, et madala ja dumpinguhinnaga impordi mahtude oluline suurenemine ning turuosa omandamine vaatlusaluse perioodi vältel langes kokku ühenduse tootmisharu olukorra halvenemisega. Lisaks ei saanud ühenduse tootmisharu komisjoni sõnul tõsta oma müügihindu kõigi kulude katmiseks vajalikule tasemele, sest dumpinguhinnaga import lõi ühenduse tootmisharu müügihinnad uurimisperioodil alla.

140 Nõukogu kinnitab seda analüüsi vaidlustatud määruse põhjendustes 85 ja 86.

141 Hagejad vaidlevad sellele analüüsile vastu. Nad leiavad, et dumpinguhinnaga import ei saanud olla kahju põhjus, kuna see import vaid hõivas turuosi, mille eelnevalt jätsid vabaks ühelt poolt Norra, Islandi ja Venezuela tootjad ning teiselt poolt kolm ühenduse ferrosiliitsiumi tootjat OFZ, Huta Laziska ja Vargön Alloys, kes vähendasid oma tootmist või suunasid selle ümber.

142 Hagejate väide ei ole siiski kahel põhjusel veenev.

143 Esiteks ei ole selle põhjendamiseks esitatud piisavaid tõendeid. Hagejad viitavad eeskätt oma märkustele ajutise avalikustamise dokumendi kohta, milles nad väidavad, et nad esitasid tõendeid, mis näitavad esiteks, et suurem osa dumpinguhinnaga impordi mahu suurenemisest tulenes „tühimikust", mille jättis ühenduse turule Norra, Islandi ja Venezuela tootjate lahkumine ning ühenduse ferrosiliitsiumi tootjate suutmatus rahuldada ühenduse kasutajate vastavat nõudlust, ning teiseks, et ülejäänud dumpinguhinnaga impordi mahu suurenemist selgitavad OFZ-i, Huta Laziska ja Vargön Alloysi otsused vähendada oma tootmist või suunata see ümber.

144 Ent oluline on märkida, et hagejad esitasid tõendeid selle kohta, et Norrast pärit import vähenes 2005. aastal ja uurimisperioodil. Nad esitasid ka tabeli, mis tõendab, et Islandilt ja Venezuelast pärit import vähenes 2005. aastal, kuid näitab ka seda, et see import 2006. aastal suurenes. Samuti esitasid nad tõendeid, et OFZ, Huta Laziska ja Vargön Alloys vähendasid oma toodangut või suunasid selle ümber, ning et Huta Laziska puhul oli tootmise vähenemine tingitud vaidlusest elektritarnijaga.

145 Välja arvatud Huta Laziska juhtum, tuleb tõdeda, et hagejad ei esita tõendit selle kohta, et Norrast, Islandilt ja Venezuelast pärit impordi vähenemist ja ühenduse tootmise vähenemist ei põhjustanud dumpinguhinnaga import.

146 Lisaks ei tõenda hagejad selget ja täpset vastavust dumpinguhinnaga impordi mahu suurenemise ning Norra, Islandi ja Venezuela eksportivate tootjate ning OFZ-i, Huta Laziska ja Vargön Alloysi vabaks jäetud mahu vahel.

147 Teiseks, hagejad esitavad asjaolud üksnes lünklikult ja osaliselt ning jätavad tähelepanuta mitme olulise majandusteguri arengu.

148 Kõigepealt eiravad hagejad hinnamõju. Ent sarnaselt nõukogule on oluline märkida, et impordimahu arengut tuleb hinnata seoses dumpinguhinnaga impordi hindadega, ning neid hindu tuleb võrrelda nii kolmandatest riikidest pärit impordi hindade kui ka ühenduse tootmisharu kohaldatavate hindadega. Käesolevas asjas iseloomustasid kolmandatest riikidest pärit importi, mille lahkumine tekitas turul „tühimiku", dumpinguhinnaga impordi hindadest kõrgemad hinnad. Lisaks olid ühenduse tootmisharu hinnad selle impordi tõttu alla löödud.

149 Edasi, hagejad eiravad asjaolu, et ühenduse tootmisharu turuosa vähenes. Ent samas kui dumpinguhinnaga import üksnes hõivas turuosi, millest muudes kolmandates riikides asuvad eksportivad tootjad loobusid, jäi ühenduse tootmisharu turuosa stabiilseks. Järelikult oleksid hagejad pidanud tõendama, et turuosa, mille ühenduse tootmisharu vaatlusalusel perioodil kaotas, vastas OFZ-i, Huta Laziska ja Vargön Alloysi tootmise vähendamisele, mida hagejad aga ei teinud.

150 Viimaseks jätsid hagejad tähelepanuta selle, et ühenduse tootjatel oli rakendamata tootmisvõimsust. Ent hagejad väidavad, et ühenduse tootjad otsustasid vabatahtlikult tootmisvõimsust mitte rakendada, kuid ei tõenda seda.

151 Järelikult tuleb asuda seisukohale, et ükski hagejate argument ei tõenda, et ajutise määruse põhjendustes 112–114 toodud ning vaidlustatud määruse põhjendustes 85 ja 86 kinnitatud institutsioonide analüüs sisaldab ilmset hindamisviga ja rikub algmääruse artikli 3 lõiget 6.

152 Sellest järeldub, et käesolev etteheide tuleb põhjendamatuse tõttu tagasi lükata.

– Etteheide, mis puudutab ühenduse tootmisharu vabatahtliku tootmise vähendamise tähtsust ja põhjust

153 Hagejad väidavad sisuliselt, et selgitused, mille nõukogu esitas kostja vastuses ja mis puudutavad OFZ-i, Huta Laziska ja Vargön Alloysi tootmise vähendamise ja ümbersuunamise tähtsuse ja põhjuse hindamist, kujutavad endast ilmset hindamisviga, millele nad ei saanud hagiavalduses viidata.

154 Tuleb märkida, et sellel etteheitel on sama ese kui eelmisel etteheitel, st ilmse hindamisvea ja algmääruse artikli 3 lõike 6 rikkumise tuvastamine, kuna institutsioonid hindasid valesti dumpinguhinnaga impordi mahu mõju ühenduse tootmisharule ning jätsid eeskätt arvesse võtmata asjaolu, et OFZ, Huta Laziska ja Vargön Alloys vähendasid oma tootmist ja suunasid selle ümber vabatahtlikult.

155 Kuna eelmine etteheide lükati põhjendamatuse tõttu tagasi, tuleb ka käesolev etteheide samadel põhjustel tagasi lükata.

– Etteheide, et rikutud on hagejate kaitseõigusi

156 Hagejad väidavad sisuliselt, et selgitused, mille nõukogu esitas kostja vastuses ja mis puudutavad OFZ-i, Huta Laziska ja Vargön Alloysi tootmise vähendamise või ümbersuunamise tähtsust ja põhjust, esitati esimest korda kõnelauses kostja vastuses, mis kujutab endast nende kaitseõiguste rikkumist.

157 Käesolevat etteheidet tuleb analüüsida eespool punktides 52 ja 98 esitatud kohtupraktikast lähtuvalt. Ent selle kohtupraktika kohaselt on kaitseõiguste rikkumisega tegemist üksnes siis, kui hagejatel ei olnud institutsioonide rikkumise tõttu võimalik haldusmenetluses tõhusalt oma seisukohta teatavaks teha.

158 Käesolevas asjas on oluline märkida, et hagejatel oli võimalus dumpinguvastases menetluses oma seisukoht tõhusalt teatavaks teha. Niisiis sisaldavad nende märkused ajutise avalikustamise dokumendi ja lõpliku avalikustamise dokumendi kohta sisulisi mõttearendusi, mis on pühendatud asjaolule, et ühenduse tootjad vähendasid oma tootmist vabatahtlikult.

159 Lisaks vastasid institutsioonid lõpliku avalikustamise dokumendis asjaoludele, mille hagejad esitasid oma märkustes ajutise avalikustamise dokumendi kohta. Seega ei pannud institutsioonid, kes kostja vastuses vastavad vaid hagejate poolt hagiavalduses esitatud argumentidele, toime ühtegi rikkumist.

160 Järelikult tuleb käesolev etteheide põhjendamatuse tõttu tagasi lükata.

– Etteheide, et rikutud on hoolsuskohustust ja põhjendamiskohustust

161 Hagejad kinnitavad sisuliselt, et nõukogu rikkus hoolsuskohustust ja põhjendamiskohustust, kuna lõpliku avalikustamise dokument sisaldab dumpinguhinnaga impordi mõju kohta ühenduse tootmisharule arutluskäiku, mis kujutab endast vaid ajutise määruse staadiumis juba esitatud järelduse kordamist ning ei vasta argumentidele, mille nad esitasid oma märkustes ajutise avalikustamise dokumendi kohta.

162 Sellega seoses tuleb märkida, et hagejad ei saa viidata hoolsuskohustuse ega põhjendamiskohustuse rikkumisele, kui nad tegelikult vaidlustavad institutsioonide järelduse põhjendatuse. See, et hagejad leiavad, et institutsioonide esitatud selgitused ei ole rahuldavad, ei tõenda ju kuidagi, et viimased on rikkunud hoolsuskohustust ja põhjendamiskohustust.

163 Lisaks tuleb meenutada, et eespool punktis 159 sai tuvastatud, et lõpliku avalikustamise dokumendis vastati väidetele, mille hagejad esitasid oma märkustes ajutise avalikustamise dokumendi kohta seoses dumpinguhinnaga impordi mõjuga ühenduse tootmisharule. Järelikult ei saa nõukogule ette heita hoolsuskohustuse ega põhjendamiskohustuse mis tahes rikkumist.

164 Sellest tuleneb, et käesolev etteheide tuleb põhjendamatuse tõttu tagasi lükata ja järelikult neljanda väite esimene osa tervikuna tagasi lükata.

Neljanda väite teine osa, mis puudutab ühenduse tootmisharu liikmete individuaalselt kantud kahju põhjuseid

Poolte argumendid

165 Hagejad väidavad, et nõukogu rikkus algmääruse artikli 3 lõikeid 5 ja 6, kui ta keeldus uurimast põhjuslikku seost ühenduse tootjate tasandil eraldi ning kui ta vaidlustatud määruse põhjendustes 63–65 kinnitas, et niisugune põhjusliku seose analüüs tuleb läbi viia ühenduse tootmisharu tasandil tervikuna.

166 Selle väite põhjendamiseks, mis hagejate sõnul on erinev kolmandast väitest, märgivad nad esiteks, et algmääruse artikli 3 lõige 5 ei näe uurimise eest vastutavatele ametiasutustele ette kohustust uurida üksnes majandustegureid, mis mõjutasid kõiki ühenduse tootjaid sarnasel viisil. See säte näeb lisaks kohustusele hinnata kõiki majandustegureid ette ka kohustuse viia see hindamine läbi arvestades „tootmisharu seisundit", mis on palju laiem mõiste kui „ühenduse tootmisharu" mõiste. Samuti tuleb hagejate arvates algmääruse artikli 3 lõiget 6 tõlgendada koosmõjus sama määruse artikli 3 lõikega 5, millest tulenevalt ei saa seda, et dumpinguhinnaga import on põhjustanud olulise kahju, kindlaks teha ilma et võetaks arvesse kõiki ühenduse tootmisharu seisundit mõjutavaid majandustegureid, mis tähendab, et tähelepanuta

ei saa jätta majandustegureid, mille osas on tõendatud, et need mõjutavad ühenduse tootjaid erinevalt. Hagejad lisavad, et kui need tegurid tähelepanuta jätta, oleks palju lihtsam teha järeldust põhjusliku seose olemasolu kohta dumpinguhinnaga impordi ja mis tahes kahju vahel, tuginedes selle impordi ja kahju ajalisele kokkulangevusele.

167 Teiseks, hagejad märgivad, et nad esitasid arvukaid tõendeid, mis kinnitasid, et esiteks ei toonud nende kahe ühenduse tootja tootmist puudutavate andmete kohaselt, kes moodustavad suurema osa ühenduse tootmisharust, dumpinguhinnaga import kaasa tootmise vähenemist, teiseks, neli ühenduse tootjat, kes moodustasid suurema osa ühenduse tootmisharust, tõstsid oluliselt hindu, ning kolmandaks Huta Laziska, kes on üks peamistest ühenduse tootjatest, vähendas oma tootmist 60 000 tonni võrra elektritarneraskuste tõttu. Nõukogu neile asjaoludele vastu ei vaielnud.

168 Nõukogu, keda toetab komisjon, vaidleb hagejate argumentidele vastu.

Üldkohtu hinnang

169 Kuigi neljanda väite käesoleva osa eesmärk on seada kahtluse alla institutsioonide poolt läbiviidud põhjusliku seose hindamise põhjendatus, tuleb märkida, et kõik – peale ühe – hagejate poolt selle osa põhjendamiseks esitatud argumendid puudutavad sisuliselt ühenduse tootmisharu kantud kahju hindamist. Niisiis käsitleb põhjusliku seose analüüsi vaid argument Huta Laziska kohta, kuna hagejad soovivad tõendada, et selle ühenduse tootja kantud kahju ei põhjustanud dumpinguhinnaga import, vaid

elektritarneprobleemid. Seevastu algmääruse artikli 3 lõikeid 5 ja 6 puudutav arutelu ei käsitle mitte põhjusliku seose analüüsi, vaid kahjutegurite arengut. Nii on see ka argumentide puhul, mis puudutavad nende kahte ühenduse tootja toodangut, kes moodustavad suurema osa ühenduse tootmisharust, ning hinnatõusu, mida rakendasid neli ühenduse tootjat, kes samuti moodustavad suurema osa ühenduse tootmisharust.

170 Neil asjaoludel tuleb esiteks seoses argumentidega, mis käsitlevad sisuliselt kahju hindamist, meenutada, et eespool punktides 118–123 sai kindlaks tehtud, et metodoloogia, mida institutsioonid ühenduse tootmisharu kantud kahju tuvastamiseks kasutasid, oli kooskõlas algmääruse artikliga 3 ning et hagejad ei vaielnud vastu arvandmetele, mis puudutavad ühenduse toodangut, tootmisvõimet, tootmisvõime rakendamist, laovarusid, müüki, turuosi, keskmisi kaalutud hindu, tulemuslikkust, rahavoogusid, kapitali kaasamise võimet, tööhõivet, tootlikkust ja töötajaid.

171 Seega ei saa asuda seisukohale, et institutsioonid jätsid tähelepanuta teatavad majandustegurid, mis hagejate arvates näitavad olenevalt ühenduse tootjast erinevaid suundumusi. Täpsemalt võtsid institutsioonid seoses tootmise ja hindade arenguga nõuetekohaselt arvesse kõik uurimises koostööd teinud tootjaid puudutavad andmed.

172 Teiseks, seoses argumendiga Huta Laziska kohta tuleb sissejuhatuseks märkida, et põhjusliku seose analüüsi ei tule tingimata läbi viia ühenduse tootmisharu tasandil tervikuna, mistõttu ei saa ühele ühenduse tootjale muu teguriga kui dumpinguhinnaga

import põhjustatud kahju arvesse võtta. Nimelt peavad institutsioonid algmääruse artikli 3 lõikes 7 (nüüd määruse nr 1225/2009 artikli 3 lõige 7) silmas peetud „mitteomistamise" analüüsi raames esiteks uurima kõiki muid teadaolevaid tegureid, mis dumpinguhinnaga impordiga samal ajal ühenduse tootmisharule kahju tekitasid, ning teiseks tagama, et nende muude tegurite tekitatud kahju ei omistataks nimetatud impordile. Algmääruse artikli 3 lõige 7 ei täpsusta, et see uurimine peab arvesse võtma ainult ühenduse tootmisharule tervikuna muude tegurite tekitatud kahju. Arvestades selle sätte eesmärki tagada, et institutsioonid eraldavad ja eristavad dumpinguhinnaga impordi kahjulikku mõju muude tegurite mõjust, on võimalik, et teatavatel asjaoludel tuleb arvesse võtta ühenduse tootjale muu teguriga kui dumpinguhinnaga import individuaalselt põhjustatud kahju, kui see süvendas kahju, mida täheldati ühenduse tootmisharu puhul tervikuna.

173 Tuleb aga nentida, et kahju, mida Huta Laziska võis kanda tulenevalt elektritarneraskustest, võeti nõuetekohaselt arvesse vaidlustatud määruse põhjenduses 101. Niisiis selgitas nõukogu nimetatud põhjenduses, et isegi kui seda tootjat puudutavad andmed oleks kahju analüüsist välja jäetud, kajastaksid ühenduse tootmisharu puhul täheldatud suundumused jätkuvalt kahju olemasolu. Siiski ei püüdnud hagejad tõendada, et viimase kaalutluse puhul on tehtud ilmne hindamisviga.

174 Seega tuleb nentida, et hagejate argument Huta Laziska olukorra kohta ei ole tulemuslik ning et kõiki eeltoodud kaalutlusi arvestades tuleb neljanda väite käesolev osa põhjendamatuse tõttu tagasi lükata.

Neljanda väite kolmas osa, mis puudutab ühenduse tootmisharu tootmise vähendamist

Poolte argumendid

175 Hagejad leiavad, et nõukogu järeldus, mille kohaselt põhjustas dumpinguhinnaga import ühenduse tootmisharu tootmise vähenemise, on ilmselgelt väär, kuna enamus ühenduse tootjaid oma toodangut ei vähendanud.

176 Nimelt meenutavad hagejad, et nad esitasid tõendeid, mis kinnitavad, et FerroAtlántica ja FerroPem, kaks ühenduse tootjat, kelle toodang moodustas suurema osa ühenduse tootmisharu toodangust, ei vähendanud dumpinguhinnaga impordile vaatamata oma toodangut. Ent hagejad on arvamusel, et kui vaidlusalusel impordil iseenesest oleks olnud negatiivne mõju ühenduse tootmisharu toodangule, oleks niisugune negatiivne areng olnud täheldatav iga ühenduse tootja puhul. Kuna menetlustoimikus toodud andmed toovad olenevalt ühenduse tootjatest ilmsiks väga erinevad arengud, tuleb „lihtsustatud järeldus", mille kohaselt põhjustas dumpinguhinnaga impordi tuntav suurenemine ühenduse tootmisharu tootmise samaaegse vähenemise, tulemusetuks tunnistada.

177 Nõukogu, keda toetab komisjon, vaidleb hagejate argumentidele vastu.

Üldkohtu hinnang

178 Hagejad väidavad sisuliselt, et nõukogu järeldus, mille kohaselt põhjustas dumpinguhinnaga import ühenduse tootmisharu tootmise vähenemise, on ilmselgelt väär, kuna kaks tootjat, kelle toodang moodustas suurema osa ühenduse tootjate toodangust, oma toodangut ei vähendanud.

179 Tuleb märkida, et kuigi käesoleva osa eesmärk on seada kahtluse alla institutsioonidepoolne põhjusliku seose hindamise põhjendatus, samas kui kolmanda väite eesmärk on kahju tuvastamise põhjendatuse vaidlustamine, on argumentatsioon, mille hagejad esitasid käesoleva osa raames, siiski identne kolmanda väite raames esitatuga. Sellest tulevalt tuleb nentida, et see argumentatsioon on põhjendamatu eespool punktides 107–123 esitatud põhjustel.

180 Järelikult tuleb neljanda väite käesolev osa põhjendamatuse tõttu tagasi lükata.

Neljanda väite neljas osa, mis puudutab ühenduse tootmisharu kantud kulude suurenemise mõju

Poolte argumendid

181 Esiteks, hagejad väidavad, et ajutises määruses ja vaidlustatud määruses esitatud kinnitused, mille kohaselt esiteks tõusis elektrihind kogu maailmas, sh asjaomastes

riikides, ja vahel isegi rohkem kui Euroopas, ning teiseks ei võimaldanud madala hinnaga dumpinguhinnaga impordi olemasolu ühenduse tootmisharul kanda kulude suurenemist üle klientidele, tulenevad ilmsetest hindamisvigadest.

182 Esiteks leiavad hagejad, et nõukogu tegi seoses tootmiskulude kasvu mõjuga ilmse hindamisvea. Sellega seoses meenutavad nad, et esitasid uurimismenetluses tõendeid, mis kinnitavad esiteks, et ühenduse tootmisharu kantud tööjõukulud ühiku kohta suurenesid keskmiselt 45 % tonni kohta, ning teiseks, et kõikide – peale ühe ühenduse tootja – energiakulud tõusid 10 %. Lisaks tõendasid hagejad, et nende kulude tõus oli märkimisväärsemalt suurem liidus kui mujal maailmas, sh dumpinguvastase menetlusega hõlmatud riigid. Nõukogu neid tõendeid aga arvesse ei võtnud ega vaielnud neile vastu.

183 Teiseks, hagejad väidavad, et nõukogu tegi ilmse vea, kui ta hindas terasesektori nõudluse osa ühenduse tootmisharu võimaluses kanda kulude tõus üle tarbijatele. Sellega seoses meenutavad hagejad, et nõukogu kinnitas lõpliku avalikustamise dokumendis joonise alusel, mis toob esile vastavuse puudumise ülemaailmse toorterase tootmise ja ferrosiliitsiumi lepinguliste hindade vahel liidus, et terasetootjate nõudlus ei mänginud hindade kindlaksmääramisel mingit rolli, kuna ühenduse tasandil ferrosiliitsiumi hinnad teatud perioodidel langesid vaatamata terasesektori nõudluse kasvule.

184 Ent hagejate sõnul esiteks tõendab nõukogu kasutatud joonis, et hinnad on arenenud üldiselt paralleelselt terasenõudlusega. Teiseks, nõukogu ei kasutanud sobivat joonist

ning oleks pidanud analüüsima ühenduse terasetootmise arengut võrreldes ferrosiliitsiumi hindade arenguga ühenduse turul. See analüüs oleks näidanud, et ühenduse ferrosiliitsiumi hindade areng järgis täpselt ühenduse terasetootmise arengut, et ühenduse terasetootmine oli ferrosiliitsiumi hinna peamine määrav tegur ja et järelikult piiras tootmiskulude kasvu tarbijatele ülekandmise võimalusi terasetootjate nõudlus.

185 Teiseks, hagejad väidavad, et nõukogu rikkus hoolsuskohustust ja põhjendamiskohustust, kuna kuigi nad esitasid uurimismenetluses arvukaid tõendeid tootmiskulude kasvu kohta, ei vaielnud nõukogu nendele tõenditele vastu ega vastanud neile.

186 Nõukogu, keda toetab komisjon, vaidleb hagejate argumentidele vastu.

Üldkohtu hinnang

– Etteheide, et tehtud on ilmseid hindamisvigu

187 Hagejad väidavad sisuliselt, et nõukogu tegi ühenduse tootmisharu kantud kulude suurenemise mõju hindamisel ilmseid hindamisvigu.

188 Sellega seoses olgu meenutatud, et kohtupraktika kohaselt on nõukogul ja komisjonil kohustus uurida, kas kahju, mida käsitletakse, tuleneb tegelikult dumpinguhinnaga impordist, ja välistada kogu teistest teguritest põhjustatud kahju (Euroopa Kohtu 11. juuni 1992. aasta otsus kohtuasjas C-358/89: Extramet Industrie *vs*. nõukogu, EKL 1992, lk I-3813, punkt 16).

189 Lisaks eeldab vastavalt eespool punktis 136 viidatud kohtupraktikale küsimus, kas muud tegurid kui dumpinguhinnaga import süvendasid ühenduse tootmisharu kantud kahju, keeruliste majanduslike küsimuste hindamist, milleks institutsioonidel on ulatuslik kaalutlusõigus, mis tähendab, et liidu kohus võib selle hinnangu üle teostada vaid piiratud kontrolli.

190 Selles kontekstis tuleb märkida, et institutsioonid esitasid ajutise määruse põhjendustes 131–133 ja vaidlustatud määruse põhjendustes 97–99 põhjused, miks nad leidsid, et tootmiskulude kasv ei saanud katkestada põhjuslikku seost. Nende arutluskäik koosneb kolmest etapist. Esiteks rõhutasid nad, et sulamisektoris täheldatud kulude kasv leidis aset üldiselt kogu maailmas ning sellel oli seega sama mõju sektorile maailma tasandil. Teiseks märkisid nad, et kulude suurenemine leidis aset vaatlusalusel perioodil. Kolmandaks nentisid nad, et kuigi kulude kasvu kompenseeris osaliselt müügihindade tõus, ei võimaldanud madala hinnaga dumpinguhinnaga impordi esinemine ühenduse tootmisharul kanda seda kallinemist täies ulatuses üle.

191 Hagejad vaidlevad sellele arutluskäigule vastu ning meenutavad, et nad esitasid haldusmenetluses kaks seeriat tõendeid, mis kinnitavad põhjusliku seose puudumist

dumpinguhinnaga impordi ja kahju vahel. Esiteks väidavad nad, et nad esitasid tõendi, et energiahinnad liidus olid kõrgemad kui rahvusvahelisel tasandil. Sellega seoses viitavad nad üldistele kinnitustele, mille esitasid komisjon „kolmandas energiapaketis" ja Alliance of Energy-Intensive Industries. Teiseks kinnitavad hagejad, et nad tõendasid, et terasenõudlus etendas määravat rolli ühenduse tootmisharu suutmatuses kanda kulude suurenemine üle hindadele. Sellega seoses esitavad nad joonise, mis illustreerib terasetootmise arengut ühenduses võrreldes ferrosiliitsiumi hindadega samuti ühenduses. Hagejate sõnul tõendab see joonis, et ferrosiliitsiumi hinnad ühenduses järgivad täpselt terasetootmist ühenduses ning et järelikult on nimetatud tootmine peamine ferrosiliitsiumi hinda määrav asjaolu. Nad esitavad selle joonise selle vastu, mille institutsioonid esitasid lõpliku avalikustamise dokumendis, mis toob esile seose puudumise ülemaailmse terasenõudluse ja ferrosiliitsiumi lepingujärgsete hindade vahel ühenduses.

192 Siiski tuleb nentida, et ükski hagejate esitatud tõend ei ole otsustava tähtsusega. Seoses tõendiga, et energiahinnad olid ühenduses kõrgemad kui rahvusvahelisel tasandil, on kõigepealt oluline märkida, et hagejad piirduvad viidetega üldist laadi kinnitustele, kuid ei esita mis tahes arvandmeid. Täpsemalt ei vii nad läbi täpset ja arvandmetel põhinevat võrdlust ühenduse ja maailma energiahindade vahel ning samuti ei ole nad tõendanud, et energiahindade tõus ühenduses oli laadilt selline, et põhjustas ühenduse tootmisharu kantud kahju.

193 Edasi, seoses joonisega terasetootmise arengu kohta ühenduses – võrreldes ferrosiliitsiumi hinnaga ühenduses – tuleb märkida, et hagejad piirduvad sellega, et väidavad joonisele tuginedes üldiselt, et ferrosiliitsiumi hinnad ühenduses järgivad täpselt terasetootmist. Nad ei analüüsinud siiski seda joonist, et näidata, et terasenõudlus

(st terasetootmine) arenes selliselt, et ühenduse tootjad ei saanud uurimisperioodil kanda tootmiskulude kasvu üle hindadele. Lisaks tuleb märkida, et joonisest ilmneb, et terasetootmine suurenes uurimisperioodi kolmes esimeses kvartalis, st 1. oktoobrist 2005 kuni 30. septembrini 2006, vähenemine leidis aset alles neljandas kvartalis. Joonisest nähtub samuti, et ferrosiliitsiumi hinnad ühenduses tõusid kogu uurimisperioodi vältel. Ent hagejad ei selgita, miks ei olnud terasetootmise suurenemine uurimisperioodi kolmes esimeses kvartalis piisav, et viia hinnatõusuni, mis võimaldaks ühenduse ferrosiliitsiumi tootjatel kanda tootmiskulude kasv üle tarbijatele.

194 Järelikult ei tõenda hagejate esitatud tõendid, et ühenduse tootmisharu kantud kahju põhjustas kulude kasv.

195 Arvestades eeltoodut ja eelõige institutsioonide arutluskäiku ajutises määruses ja vaidlustatud määruses ning hagejate esitatud tõendite puudulikkust, tuleb hagejate väited ilmsete hindamisvigade kohta tagasi lükata.

196 Järelikult tuleb käesolev etteheide põhjendamatuse tõttu tagasi lükata.

– Etteheide, et rikutud on hea halduse põhimõtet ja põhjendamiskohustust

197 Hagejad väidavad sisuliselt, et nõukogu rikkus hoolsuskohustust ja põhjendamiskohustust, kuna nad esitasid uurimismenetluses arvukaid tõendeid tootmiskulude kasvu kohta, aga nõukogu ei vaielnud nendele tõenditele vastu ega vastanud neile.

198 Sellega seoses tuleb märkida, et vastupidi hagejate väidetule vastas nõukogu nende esitatud asjaoludele. Esiteks vastasid institutsioonid hagejate väidetele tootmiskulude kasvu kohta ajutise määruse põhjenduses 131–133, lõpliku avalikustamise dokumendis, spetsiaalses CHEMK-d puudutavas lõpliku avalikustamise dokumendis ja vaidlustatud määruse põhjendustes 97–99. Teiseks vastasid institutsioonid hagejate väidetele terasenõudluse kohta lõpliku avalikustamise dokumendis ja spetsiaalses CHEMK-d puudutavas lõpliku avalikustamise dokumendis. Seega ei saa institutsioonidele õigustatult ette heita hea halduse põhimõtte ega põhjendamiskohustuse mis tahes rikkumist.

199 Nagu sai mainitud eespool punktis 162, ei saa hagejad pealegi viidata hoolsuskohustuse ega põhjendamiskohustuse rikkumisele, kui nad tegelikult vaidlustavad institutsioonide järelduse põhjendatuse. Nimelt see, et hagejad leiavad, et institutsioonide esitatud selgitused ei ole rahuldavad, ei tõenda kuidagi, et viimased on rikkunud hoolsuskohustust ja põhjendamiskohustust.

200 Sellest järeldub, et käesolev etteheide tuleb põhjendamatuse tõttu tagasi lükata.

201 Kõiki eeltoodud kaalutlusi arvestades tuleb neljanda väite neljas osa põhjendamatuse tõttu tagasi lükata.

Neljanda väite viies osa, et seoses Huta Laziska kantud kahju analüüsiga on rikutud põhjendamiskohustust

Poolte argumendid

202 Hagejad kinnitavad, et nõukogu rikkus põhjendamiskohustust, nagu on määratletud eeskätt Euroopa Kohtu 9. jaanuari 2003. aasta otsuses kohtuasjas C-76/00 P: Petrotub ja Republica *vs*. nõukogu (EKL 2003, lk I-79, punkt 87), kuna tema väidet vaidlustatud määruse põhjenduses 101, mis puudutab spetsiifiliselt Huta Laziskat käsitlevate andmete mõju kahju kindlaksmääramisele, ei kinnita ükski tõend. Hagejate arvates on selle väite puhul tegemist „kordamisega", mis ei anna mingit teavet ega mingit kontrollitavat põhjendust oma järelduse põhjendamiseks, ning seda vaatamata esiteks sellekohastele taotlustele, mille nad esitasid eeskätt märkustes lõpliku avalikustamise dokumendi kohta, ning teiseks vaatamata tõenditele, mille nad esitasid uurimismenetluses. Need tõendid näitavad, et kõige tähtsam ühenduse ferrosiliitsiumi tootja Huta Laziska lõpetas ferrosiliitsiumi tootmise aastatel 2005–2006 vaidluse

tõttu elektritarnijaga ning et sellest tulenevalt kandis see äriühing kahju, mida ei põhjustanud uurimismenetluses silmas peetud import. Lisaks väidavad hagejad, et Huta Laziska tootmise vähendamine oli sellise ulatusega, et see põhjustas suurema osa kogu ühenduse tootmisharu tootmise vähenemisest.

203 Repliigis vaidlevad hagejad vastu nõukogu märkusele, mille kohaselt ei küsinud hagejad temalt täpsustusi kahju hindamise kohta, mille nõukogu viis läbi Huta Laziskat puudutavaid andmeid välistades, nagu nähtub vaidlustatud määruse põhjendusest 101. Hagejad esitasid sellekohase konkreetse taotluse 7. jaanuaril 2008.

204 Nõukogu, keda toetab komisjon, vaidleb hagejate argumentidele vastu.

Üldkohtu hinnang

205 Sisuliselt väidavad hagejad, et nõukogu rikkus põhjendamiskohustust, kuna vaidlustatud määruse põhjendus 101, mis käsitleb spetsiifiliselt Huta Laziskat puudutavate andmete mõju kahju kindlaksmääramisele, kujutab endast „kordamist", mis ei anna mingit teavet ega mis tahes kontrollitavat põhjendust, ning seda vaatamata nende poolt esitatud sellekohastele taotlustele.

206 Nagu sai mainitud eespool punktis 162, ei saa hagejad viidata põhjendamiskohustuse rikkumisele, kui nad tegelikult vaidlustavad institutsioonide järelduse põhjendatuse.

Nimelt see, et hagejad leiavad, et institutsioonide esitatud selgitused ei ole rahuldavad, ei tõenda kuidagi, et viimased on rikkunud põhjendamiskohustust.

207 Pealegi tuleb lisada, et lõpliku avalikustamise dokumendi punktidest 99 ja 100 ning vaidlustatud määruse põhjendustest 100 ja 101 nähtub, et institutsioonid leidsid ühelt poolt, et kahju põhjust tuli analüüsida ühenduse tootmisharu tasandil tervikuna ja et Huta Laziskat puudutavad andmed võeti arvesse, ning teiselt poolt, et isegi kui seda tootjat puudutavad andmed oleks analüüsist välja jäetud, oleks ülejäänud ühenduse tootmisharu puhul täheldatud suundumused jäänud selgelt negatiivseks. Kuigi neid selgitusi võib pidada lühikeseks, ilmneb neist siiski selgelt ja üheselt mõistetavalt vastavalt eespool punktis 44 viidatud kohtupraktikale institutsioonide mõttekäik. Igal juhul ei saa käesoleva juhtumi olukorda mingil juhul võrrelda olukorraga, mis oli vaatluse all kohtuasjas, milles tehti eespool punktis 202 viidatud kohtuotsus Petrotub ja Republica *vs*. nõukogu, millele hagejad oma menetlusdokumentides viitavad. Nimelt tuvastas Euroopa Kohus selles kohtuasjas, et nõukogu esitas ühenduse õigusaktidele pelgalt viite, mis ei sisaldanud huvitatud isikutele ja kohtule mis tahes teavet andvat selgitust.

208 Viimaseks on oluline märkida, et see, et institutsioonid ei rahuldanud taotlust edastada teavet Huta Laziskat välistava ühenduse tootmisharu kantud kahju hindamise kohta, ei kujuta iseenesest põhjendamiskohutuse rikkumist.

209 Sellest tuleneb, et neljanda väite viies osa tuleb põhjendamatuse tõttu tagasi lükata.

Neljanda väite kuues osa, et kolmandatest riikidest pärit impordi mõju osas on rikutud põhjendamiskohustust

Poolte argumendid

210 Hagejad väidavad, et nõukogu rikkus põhjendamiskohustust, kui ta vaidlustatud määruse põhjenduses 95 kinnitas, et muudest kolmandatest riikidest pärit import ei süvendanud ühenduse tootmisharu kantud kahju. Sellega seoses viitavad nad oma märkustele lõpliku avalikustamise dokumendi kohta, milles nad viitega tõenditele, mille nad esitasid oma märkustega ajutise avalikustamise dokumendi kohta, väitsid, et see kinnitus oli väär, kuna Islandilt ja Venezuelast pärit import suurenes oluliselt alates 2005. aastast uurimisperioodini, võttes samas ühenduse ferrosiliitsiumi tootjatelt ära turuosi.

211 Repliigis lisavad hagejad, et vastupidi sellele, mida kinnitab nõukogu, ei ole vastuolu argumendi, mille kohaselt süvendas muudest kolmandatest riikidest pärit import ühenduse tootmisharu kantud kahju, ja argumendi vahel, mille kohaselt hõivas dumpinguhinnaga import Norra, Venezuela ja Islandilt pärit impordi „vabaks jäetud koha". Nimelt asendas dumpinguhinnaga import Venezuelast ja Islandilt pärit ferrosiliitsiumi aastatel 2004–2005. Samas alates 2005. aastast kuni uurimisperioodini, st erineval perioodil, Venezuelast ja Islandilt pärit import suurenes ja seega mõjutas ühenduse tootmisharu.

212 Nõukogu, keda toetab komisjon, vaidleb hagejate argumentidele vastu.

Üldkohtu hinnang

213 Sisuliselt väidavad hagejad, et nõukogu rikkus põhjendamiskohustust, kuna ta kinnitas vaidlustatud määruse põhjenduses 95, et muudest kolmandatest riikidest pärit import ei süvendanud ühenduse tootmisharu kantud kahju.

214 Veel kord, nagu sai selgitatud eespool punktis 162, ei saa hagejad viidata põhjendamiskohustuse rikkumisele, kui nad tegelikult vaidlustavad institutsioonide järelduse põhjendatuse. Nimelt see, et hagejad leiavad, et institutsioonide esitatud selgitused ei ole rahuldavad, ei tõenda kuidagi, et viimased on rikkunud põhjendamiskohustust.

215 Lisaks tuleb märkida, et institutsioonid uurisid ajutise määruse põhjendustes 115–121 üksikasjalikult muudest kolmandatest riikidest pärit impordi mõju ühenduse tootmisharu olukorrale. Nad kinnitasid ajutises määruses esitatud analüüsi vaidlustatud määruse põhjenduses 95. Täpsemalt pühendasid institutsioonid olulisi mõttearendusi Venezuelast ja Islandilt pärit impordi mõju uurimisele ajutise määruse põhjendustes 118 ja 120. Nendes põhjendustes täpsustasid institutsioonid muu hulgas, et kuigi ei saanud välistada, et Islandilt ja Venezuelast pärit impordil võis ühenduse tootmisharule olla negatiivne mõju, ei saanud seda mõju siiski dumpinguhinnaga impordi mahtu ja hindasid arvestades pidada märkimisväärseks. Sellest järeldub, et

institutsioonid esitasid nendes põhjendustes selgelt ja üheselt mõistetavalt oma arutluskäigu, mistõttu ei saa neile õigustatult ette heita põhjendamiskohustuse mis tahes rikkumist.

216 Järelikult tuleb neljanda väite kuues osa põhjendamatuse tõttu tagasi lükata.

5. *Viies väide, et seoses dumpinguvastase menetluse algatamise teabe avalikustamisega on rikutud hagejate kaitseõigusi*

Poolte argumendid

217 Hagejad väidavad, et nõukogu rikkus nende kaitseõigusi, kuna ta ei rahuldanud nende esitatud taotlusi, mille eesmärk oli see, et menetluse mittekonfidentsiaalsesse toimikusse lisataks täiendavat mittekonfidentsiaalset teavet tõendite kohta, mida peab kaebus sisaldama selleks, et algatataks dumpinguvastane menetlus.

218 Sellega seoses märgivad hagejad esiteks, et nad taotlesid oma 15. jaanuaril 2007 esitatud märkustes kahju kohta ja märkustes ajutise avalikustamise dokumendi kohta, et esitataks mittekonfidentsiaalsed kokkuvõtted kaebuses sisalduvast teabest, mis puudutab konkreetselt nähtava tarbimise arvutamist, dumpingumarginaali arvutamise alust ja kaebuse esitanud äriühingute tootmiskulusid. Nad täpsustavad, et need kokkuvõtted oleks tulnud esitada selleks, et esiteks kindlaks teha, et niisugune teave

esitati tegelikult kaebuses piisaval määral, et põhjendada selles sisalduvaid väiteid, ning teiseks võimaldada puudutatud eksportijatel uurida mittekonfidentsiaalse kokkuvõtte kujul teavet, mille alusel komisjon leidis, et dumpinguvastase menetluse algatamine oli vajalik. Hagejate sõnul ei olnud neil ilma selliste kokkuvõteteta võimalik vastata kaebuses Euroalliages'i esitatud etteheidetele.

219 Täpsemalt, seoses nähtava tarbimise arvutamist puudutavate andmetega selgitavad hagejad esiteks, et kaebus sisaldas kahte erinevat andmete kogumit tarbimise kohta (import, eksport, müük, laovarud ja tootmine), kusjuures erinevus tulenes erinevatest kohandamistest. Selle erinevuse tõttu palusid hagejad täpsustusi ja arvutuste ühtlustamist nende kahe kogumi puhul. Nad ei saanud institutsioonidelt midagi. Teiseks, vastuseks nõukogu argumendile, mille kohaselt edastati valem, mida kasutati eri liiki ferrosiliitsiumi ümberarvestamiseks 75 % ferrosiliitsiumiks, väidavad hagejad repliigis, et nad ei taotlenud valemit, vaid põhjendust valemi kasutamise kohta olukorras, kus ei olnud vaja mis tahes valemit.

220 Dumpingumarginaali arvutamise alust puudutavate andmete osas märgivad hagejad, et kaebuse mittekonfidentsiaalne versioon kordab lisas C *bis* kokkuvõtlikult kõiki hagejatele dumpingu kohta esitatud üksikasju. Ent need leheküljed on tühjad, mis tähendab, et hagejad ei saanud kontrollida, kas kaebus sisaldas tõendeid dumpingu kohta ja igal juhul, kas need olid piisavad.

221 Seoses kaebuse esitanud äriühingute tootmiskulusid puudutava teabega täpsustavad hagejad, et haldusmenetluse käigus tegid nad võrdluse kaebuses viidatud tootmiskulude arengust kogu ühenduse tootmisharu osas ning andmetest, mis sisaldusid

vastustes dumpinguvastasele küsimustikule iga ühenduse tootja osas. Võrdlusest nähtusid märkimisväärsed erinevused, mis julgustas hagejaid taotlema komisjonilt iga ühenduse tootja mittekonfidentsiaalsete andmete avalikustamist, nagu need kaebuses olid ära toodud. Komisjon keeldus avalikustamisest põhjusi esitamata.

222 Teiseks, hagejad kinnitavad, et Euroalliages'i kaebust toetavate äriühingute esitatud teabest ei lisatud menetlustoimikusse ühtegi „tarvilikku mittekonfidentsiaalset versiooni". Lisaks märgivad nad, et kuigi teatav teave lõpuks esitati, kahjustab selle usaldusväärsust vastuolu, mida tuvastati teabe puhul, mis on ära toodud nende äriühingute esitatud erinevates dokumentides.

223 Nõukogu, keda toetab komisjon, vaidleb hagejate argumentidele vastu.

Üldkohtu hinnang

224 Eespool punktis 52 viidatud kohtupraktika kohaselt tuleb kaitseõiguste tagamise põhimõtte kohaselt võimaldada huvitatud ettevõtjatel haldusmenetluses oma seisukoht tõhusalt teatavaks teha väidetavate asjaolude tõelevastavuse ja asjakohasuse kohta ning tõendite kohta, millele komisjon viitab, et põhjendada oma hinnangut dumpingu ja sellest tuleneva kahju olemasolu kohta. Sellega seoses peavad institutsioonid andma asjaomastele ettevõtjatele kasulikke juhendeid nende huvide kaitseks – kuivõrd

on tagatud ärisaladuse kaitse – ning valides vajaduse korral omal algatusel selle edastamise sobiva korra (eespool punktis 52 viidatud kohtuotsus Al-Jubail Fertilizer *vs.* nõukogu, punkt 17).

225 Seoses ärisaladusega tuleb veel meenutada, et algmääruse artikli 19 lõige 1 (nüüd määruse nr 1225/2009 artikli 19 lõige1) näeb ette, et ametiasutused käsitlevad asjakohase põhjendatuse korral konfidentsiaalsena igasugust teavet, mis on laadilt konfidentsiaalne või mille uurimise osalised on konfidentsiaalsena saanud. Lisaks, algmääruse artikli 19 lõike 2 (nüüd määruse nr 1225/2009 artikli 19 lõige 2) kohaselt on konfidentsiaalset teavet edastavad huvitatud isikud kohustatud esitama sellise teabe mittekonfidentsiaalse kokkuvõtte, välja arvatud erandlike asjaolude korral, kui teabe kohta ei saa kokkuvõtet koostada. Veel peavad selle sätte kohaselt need kokkuvõtted olema piisavalt üksikasjalikud ning võimaldama vajalikul määral aru saada konfidentsiaalsena esitatud teabe sisust.

226 Eeltoodud kaalutlustest lähtuvalt tuleb kindlaks teha, kas nõukogu on tegelikult rikkunud hagejate kaitseõigusi, jättes rahuldamata nende taotlused, mille eesmärk oli, et mittekonfidentsiaalsesse menetlustoimikusse lisataks täiendavaid mittekonfidentsiaalseid andmeid.

227 Esiteks väidavad hagejad, et komisjonile 15. jaanuaril 2007 saadetud märkustes kahju kohta taotlesid nad, et mittekonfidentsiaalsesse menetlustoimikusse lisataks kaebuses sisalduva teabe mittekonfidentsiaalsed kokkuvõtted tarbimise arvutamise, dumpingumarginaali arvutamise aluse ja kaebuse esitanud äriühingute tootmiskulude kohta. Kuna seda teavet mittekonfidentsiaalses toimikus ei olnud, ei saanud hagejad vastata kaebuses esitatud etteheidetele.

228 Kõigepealt tuleb seoses tarbimise arvutamisega märkida, et hagejad taotlesid märkustes kahju kohta kolme liiki andmete edastamist: esiteks põhjendust valemi kasutamise kohta, et arvestada ümber kõik importi puudutavad andmed 75 % ferrosiliitsiumiks, teiseks selgitust selle kohta, kuidas see ümberarvestus arvutati, et määrata kindlaks omamaised saadetised, ja kolmandaks kahe ühenduse tootja SKW Trostberg AG ja TDR – Metalurgija d.d. hinnanguline tootmine, millele on viidatud kaebuse mittekonfidentsiaalses versioonis esitatud tabelis nähtava tarbimise kohta, ning selle kohta, kuidas nende hinnangute puhul ümberarvestamine arvutati.

229 Ent tuleb märkida, et valem, mida kasutati eri liiki ferrosiliitsiumi ümberarvestamiseks 75 % ferrosiliitsiumiks, on toodud kaebuse mittekonfidentsiaalses versioonis. Lisaks esitas komisjon selle valemi kasutamise põhjuse hagejatele täiendavas ajutise avalikustamise dokumendis, mis saadeti hagejatele 10. septembril 2007 ja millest nähtub, et ümberarvestusvalemi kasutamine osutus vajalikuks, et andmeid oleks võimalik adekvaatselt võrrelda.

230 Samuti olgu seoses omamaiste saadetistega märgitud, et kaebuse mittekonfidentsiaalsest versioonist nähtub, et arvandmed nende saadetiste kohta rajanesid tegelikel saadetistel, mille andmed olid esitanud erinevad kaebuse esitajad 75 % ferrosiliitsiumi ning SKW-d ja TDR-i puudutavate hinnangute alusel. Kaebuse samast versioonist nähtub veel, et tegelikke saadetisi puudutavaid andmeid peeti konfidentsiaalseks. Kuna kaebuse mittekonfidentsiaalses versioonis esinevad omamaiseid saadetisi puudutavad koguarvud, siis tuleb asuda seisukohale, et institutsioonid on tegutsenud kooskõlas algmääruse artikli 19 lõigetega 1 ja 2.

231 Lõpetuseks tuleb seoses SKW ja TDR-i hinnangulise tootmisega märkida, et komisjon selgitas täiendavas ajutise avalikustamise dokumendis, et see rajanes kaebuse esitajate turu heal tundmisel ning seda peeti niisiis konfidentsiaalseks. Nagu sai mainitud eespool punktis 230, kuna kaebuse mittekonfidentsiaalses versioonis esinevad omamaiseid saadetisi puudutavad koguarvud, siis tuleb asuda seisukohale, et institutsioonid on tegutsenud kooskõlas algmääruse artikli 19 lõigetega 1 ja 2.

232 Eeltoodut arvestades tuleb asuda seisukohale, et hagejad väidavad vääralt, et teavet tarbimise arvutamise kohta, mille esitamist nad taotlesid mittekonfidentsiaalsel kujul, neile ei edastatud. Nimelt need kas lisati mittekonfidentsiaalsesse toimikusse või neid käsitleti täiendavas ajutise avalikustamise dokumendis. Kaebuse selle aspektiga seoses ei ole hagejatel järelikult alust viidata nende kaitseõiguste rikkumisele.

233 Edasi, mis puudutab dumpingumarginaali arvutamise alust, siis tuleb tõdeda, et kaebuse mittekonfidentsiaalne versioon sisaldab lühikest, kuid selget selgitust selle kohta, kuidas normaalväärtus ja ekspordihind arvutati. Lisaks esitatakse täiendavas ajutise avalikustamise dokumendis üksikasjalikke selgitusi selle kohta, kuidas arvutati normaalväärtus. Täpsemalt viitab komisjon viimati nimetatud dokumendis kaebuse mittekonfidentsiaalse versiooni lisades C.1, C.2, C.3 ja C.4 toodud normaalväärtuse arvutamise alusena kasutatud hindadele. Järelikult tuleb nentida, et hagejatel oli piisavalt asjaolusid dumpingumarginaali arvutamise aluse kohta, et kasutada oma kaitseõigusi, ning et sellel, et kaebuse mittekonfidentsiaalses versioonis olid lisa C *bis* puudutavad lehed tühjad, ei ole mingeid tagajärgi.

234 Viimaseks, mis puudutab kaebuse esitanud äriühingute tootmiskulusid, siis on oluline märkida, et kaebuse esitajate tootmiskulud on tervikuna ära toodud kaebuse mittekonfidentsiaalse versiooni lisas 5. Kuna iga kaebuse esitaja tegelikke tootmiskulusid

puudutavad andmed on vaieldamatult konfidentsiaalsed andmed ning kuna kaebuse mittekonfidentsiaalses versioonis on toodud kaebuse esitajate tootmiskulude koguarvud, siis on institutsioonid tegutsenud kooskõlas algmääruse artikli 19 lõigetega 1 ja 2. Järelikult on institutsioonid hagejatele andnud nende huvide kaitsmiseks tarvilikku teavet, tagades samas ärisaladusest kinnipidamise. Seega ei ole hagejatel seoses kaebuse esitanud äriühingute tootmiskuludega samuti alust tugineda kaitseõiguste rikkumisele.

235 Teiseks kritiseerivad hagejad nõukogu seoses sellega, et viimane ei lisanud menetlustoimikusse „tarvilikku mittekonfidentsiaalset versiooni" teabe kohta, mille Euroalliages'i kaebust toetavad äriühingud esitasid. Lisaks märgivad nad, et kuigi teatav teave lõpuks esitati, kahjustab selle usaldusväärsust vastuolu, mida tuvastati teabe puhul, mis on ära toodud nende äriühingute esitatud erinevates dokumentides.

236 Selles suhtes tuleb ära märkida nende väidete ebatäpsus ja järeldada, et need väited tuleb tunnistada vastuvõetamatuks Euroopa Kohtu põhikirja artikli 21 esimesest lõigust lähtuvalt, mida kohaldatakse Üldkohtule sama põhikirja artikli 53 esimese lõigu ja Üldkohtu kodukorra artikli 44 lõike 1 punktide c ja d kohaselt, nagu neid on tõlgendatud eespool punktis 60 viidatud kohtupraktikas. Nimelt ei esita hagejad ühtegi täpsustust seoses mittekonfidentsiaalsete versioonidega, mille puhul nad leiavad, et need ei ole piisavalt tarvilikud. Konkreetsemalt ei täpsusta nad, kas tegemist on kaebuse põhjendamiseks esitatud dokumentide või hiljem esitatud dokumentide mittekonfidentsiaalsete versioonidega. Lisaks ei esita nad mingit täpsustust andmete kohta, mida nad peavad seosetuks. Järelikult tuleb käesolev etteheide vastuvõetamatuse tõttu tagasi lükata.

237 Sellest järeldub, et viies väide tuleb osaliselt põhjendamatuse ja osaliselt vastuvõetamatuse tõttu tagasi lükata.

238 Kõiki eeltoodud kaalutlusi arvestades tuleb hagi tervikuna rahuldamata jätta.

239 Samuti tuleb tagasi lükata hagejate menetlust korraldavate meetmete ja uurimismeetmete taotlus. Nimelt paluvad hagejad ühelt poolt Üldkohtul nõuda teabe esitamist vaidlustatud määruse põhjenduse 101 põhjendamiseks seoses spetsiifiliselt Huta Laziskat puudutavate andmete mõjuga kahju kindlaksmääramisele. Kuna eespool punktides 205–209 sai kindlaks tehtud, et nimetatud põhjendust oli nõuetekohaselt põhjendatud, siis ei tule hagejate taotlust rahuldada. Teiselt poolt paluvad hagejad Üldkohtul nõuda selle teabe esitamist, mis puudutab tarbimise arvutamist, dumpingumarginaali arvutamise alust ja iga kaebuse esitanud äriühingu tootmiskulusid, et oleks võimalik kontrollida, kas uurimine algatati piisavate dumpingu ja kahju puudutavate tõendite alusel. Ent eespool punktides 224–234 sai kindlaks tehtud, et hagejad said nende huvide kaitsmiseks seoses nende kolme asjaoluga tarvilikku teavet. Seega ei ole vaja rahuldada ka hagejate sellekohast taotlust.

Kohtukulud

240 Kodukorra artikli 87 lõike 2 alusel on kohtuvaidluse kaotanud pool kohustatud hüvitama kohtukulud, kui vastaspool on seda nõudnud. Kuna hagejad on kohtuvaidluse kaotanud, jäetakse kohtukulud vastavalt nõukogu nõuetele hagejate kanda.

241 Lisaks kannavad kodukorra artikli 87 lõike 4 esimese lõigu alusel menetlusse astuvad liikmesriigid ja institutsioonid ise oma kohtukulud. Seega kannab komisjon ise oma kohtukulud.

Esitatud põhjendustest lähtudes

ÜLDKOHUS (teine koda)

otsustab:

1. Jätta hagi rahuldamata.

2. Mõista Euroopa Liidu Nõukogu kohtukulud välja Chelyabinsk electrometallurgical integrated plant OAO-lt (CHEMK) ja Kuzneckie ferrosplavy OAO-lt (KF), kes ühtlasi kannavad ise oma kohtukulud.

3. Jätta Euroopa Komisjoni kohtukulud tema enda kanda.

Pelikánová Jürimäe Soldevila Fragoso

Kuulutatud avalikul kohtuistungil 25. oktoobril 2011 Luxembourgis.

Allkirjad

Sisukord

Vaidluse taust ..... II - 7368

Menetlus ja poolte nõuded ..... II - 7372

Õiguslik käsitlus ..... II - 7374

1. Esimene väide, mis puudutab ekspordihinna arvutamisel teoreetilise kasumimarginaali kasutamist ..... II - 7374

Esimese väite esimene osa, et algmääruse artikli 2 lõike 9 tõlgendamisel on rikutud õigusnormi ..... II - 7374

Poolte argumendid ..... II - 7374

Üldkohtu hinnang ..... II - 7375

Esimese väite teine osa, et rikutud on põhjendamiskohustust ..... II - 7380

Poolte argumendid ..... II - 7380

Üldkohtu hinnang ..... II - 7381

Esimese väite kolmas osa, et rikutud on hagejate kaitseõigusi ..... II - 7383

Poolte argumendid ..... II - 7383

Üldkohtu hinnang ..... II - 7383

Esimese väite neljas osa, et rikutud on hea halduse põhimõtet ..... II - 7385

Poolte argumendid ..... II - 7385

Üldkohtu hinnang ..... II - 7386

2. Teine väide, mis puudutab Silmaki pakutud hinnakohustust ..... II - 7387

Teise väite esimene osa, et rikutud on võrdse kohtlemise põhimõtet ..... II - 7387

Poolte argumendid ..... II - 7387

Üldkohtu hinnang ..... II - 7388

Teise väite teine osa, et rikutud on algmääruse artikli 6 lõiget 7, artikli 8 lõiget 4 ja artikli 20 lõiget 1 ..... II - 7392

Poolte argumendid ..... II - 7392

Üldkohtu hinnang ..... II - 7393

Teise väite kolmas osa, et rikutud on põhjendamiskohustust ..... II - 7395

Poolte argumendid ..... II - 7395

Üldkohtu hinnang ..... II - 7396

Teise väite neljas osa, et rikutud on hagejate kaitseõigusi ..... II - 7397

Poolte argumendid ..... II - 7397

Üldkohtu hinnang ..... II - 7398

3. Kolmas väide, mis puudutab kahju tuvastamist ..... II - 7399

Poolte argumendid ..... II - 7399

Üldkohtu hinnang ..... II - 7401

4. Neljas väide, mis puudutab dumpinguhinnaga impordi ja kahju vahelise põhjusliku seose analüüsi ..... II - 7407

Neljanda väite esimene osa, mis puudutab mõju, mida avaldasid ühenduse tootmisharule kolmandate riikide tootjate ühenduse turult lahkumine ja teatavate ühenduse tootjate tootmise ümberkorraldused ja vähendamine ..... II - 7408

Poolte argumendid ..... II - 7408

Üldkohtu hinnang ..... II - 7410

– Etteheide, mis puudutab kolmandate riikide ja ühenduse tootjate vabaks jäetud turuosi ..... II - 7410

– Etteheide, mis puudutab ühenduse tootmisharu vabatahtliku tootmise vähendamise tähtsust ja põhjust ..... II - 7415

– Etteheide, et rikutud on hagejate kaitseõigusi ..... II - 7416

– Etteheide, et rikutud on hoolsuskohustust ja põhjendamiskohustust ..... II - 7417

Neljanda väite teine osa, mis puudutab ühenduse tootmisharu liikmete individuaalselt kantud kahju põhjuseid ..... II - 7418

Poolte argumendid ..... II - 7418

Üldkohtu hinnang ..... II - 7419

Neljanda väite kolmas osa, mis puudutab ühenduse tootmisharu tootmise vähendamist ..... II - 7422

Poolte argumendid ..... II - 7422

Üldkohtu hinnang ..... II - 7423

Neljanda väite neljas osa, mis puudutab ühenduse tootmisharu kantud kulude suurenemise mõju ..... II - 7423

Poolte argumendid ..... II - 7423

Üldkohtu hinnang ..... II - 7425

– Etteheide, et tehtud on ilmseid hindamisvigu ..... II - 7425

– Etteheide, et rikutud on hea halduse põhimõtet ja põhjendamiskohustust ..... II - 7429

Neljanda väite viies osa, et seoses Huta Laziska kantud kahju analüüsiga on rikutud põhjendamiskohustust ..... II - 7430

Poolte argumendid ..... II - 7430

Üldkohtu hinnang ..... II - 7431

Neljanda väite kuues osa, et kolmandatest riikidest pärit impordi mõju osas on rikutud põhjendamiskohustust ..... II - 7433

Poolte argumendid ..... II - 7433

Üldkohtu hinnang ..... II - 7434

5. Viies väide, et seoses dumpinguvastase menetluse algatamise teabe avalikustamisega on rikutud hagejate kaitseõigusi ..... II - 7435

Poolte argumendid ..... II - 7435

Üldkohtu hinnang ..... II - 7437

Kohtukulud ..... II - 7442